Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (čtvrtého senátu)

22. května 2012 *

„Přístup k dokumentům — Nařízení (ES) č. 1049/2001 — Dokumenty týkající se smlouvy LIEN 97-2011 — Částečné odepření přístupu — Určení předmětu původní žádosti — Výjimka týkající se ochrany soukromí a osobnosti jednotlivce — Výjimka týkající se ochrany rozhodovacího procesu — Zásada řádné správy — Konkrétní a individuální přezkum — Povinnost uvést odůvodnění“

Ve věci T-300/10,

Internationaler Hilfsfonds eV, se sídlem v Rosbach (Německo), zastoupená H. Kalteneckerem, advokátem,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené P. Costa de Oliveira a T. Scharfem, jako zmocněnci, ve spolupráci s R. van der Houtem, advokátem,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise ze dne 29. dubna 2010, kterým se žalobkyni odepírá úplný přístup ke spisu týkajícímu se smlouvy LIEN 97-2011,

TRIBUNÁL (čtvrtý senát),

ve složení I. Pelikánová, předsedkyně, K. Jürimäe (zpravodajka) a M. van der Woude, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: T. Weiler, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 20. září 2011,

vydává tento

Rozsudek

Skutkový základ sporu

1 Žalobkyně, Internationaler Hilfsfonds eV, je nevládní organizace založená podle německého práva, která působí v oblasti humanitární pomoci. Dne 28. dubna 1998 podepsala s Komisí Evropských společenství smlouvu LIEN 97-2011 za účelem spolufinancování programu lékařské pomoci, kterou organizovala v Kazachstánu.

* Jednací jazyk: němčina.

2 Dne 1. října 1999 Komise smlouvu LIEN 97-2011 jednostranně ukončila a v návaznosti na toto ukončení dne 6. srpna 2001 sdělila žalobkyni své rozhodnutí o tom, že bude požadovat navrácení určité částky vyplacené žalobkyni v rámci plnění uvedené smlouvy.

3 Dne 9. března 2002 podala žalobkyně na základě ustanovení nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331) Komisi žádost o přístup k dokumentům ze spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011.

4 Dopisem ze dne 8. července 2002 zaslala Komise žalobkyni seznam dokumentů (dále jen „dopis ze dne 8. července 2002“). V tomto dopisu s odkazem na čl. 4 odst. 3 nařízení č. 1049/2001 žádost žalobkyně částečně zamítla.

5 Vzhledem k tomu, že její žádosti bylo vyhověno jen částečně, požádala žalobkyně dopisem ze dne 11. července 2002 zaslaným předsedovi Komise o úplný přístup k dokumentům ze spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011. Jelikož této žádosti nebylo vyhověno v plném rozsahu, žalobkyně podala evropskému veřejnému ochránci práv stížnost zapsanou do rejstříku pod číslem 1874/2003/GG (dále jen „stížnost 1874/2003/GG“), ve které napadla skutečnost, že jí Komise odepřela poskytnout úplný přístup k dokumentům ze spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011.

6 V návaznosti na návrh doporučení ze dne 15. července 2004, který veřejný ochránce práv zaslal Komisi, a podrobné stanovisko, které Komise zaslala dne 12. a 21. října 2004 veřejnému ochránci práv, posledně uvedený dne 14. prosince 2004 přijal konečné rozhodnutí, ve kterém prostřednictvím kritického komentáře konstatoval, že skutečnost, že Komise neuvedla platné důvody umožňující odůvodnit to, že žalobkyni odepřela poskytnout přístup k několika dokumentům ze spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011, představuje případ nesprávného úředního postupu.

7 Žalobkyně, která vycházela ze závěrů konečného rozhodnutí veřejného ochránce práv ze dne 14. prosince 2004, zaslala dne 22. prosince 2004 předsedovi Komise novou žádost o úplný přístup k dokumentům ze spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011. Komise na tuto žádost odpověděla dopisem ze dne 14. února 2005 a rozhodla, že jí neposkytne jiné dokumenty, než jsou dokumenty, ke kterým jí byl již poskytnut přístup.

8 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 11. dubna 2005 podala žalobkyně žalobu na neplatnost rozhodnutí Komise ze dne 14. února 2005, která byla zapsána do rejstříku pod číslem věci T-141/05. V návaznosti na námitku nepřípustnosti vznesenou Komisí na základě článku 114 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu odmítl Tribunál rozsudkem ze dne 5. června 2008, Internationaler Hilfsfonds v. Komise (T-141/05, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí), žalobu žalobkyně jako nepřípustnou.

9 V návaznosti na kasační opravný prostředek podaný žalobkyní na základě článku 56 statutu Soudního dvora Soudní dvůr rozsudkem ze dne 26. ledna 2010, Internationaler Hilfsfonds v. Komise (C-362/08 P, Sb. rozh. s. I-669) zrušil rozsudek ze dne 5. června 2008, Internationaler Hilfsfonds v. Komise, bod 8 výše, zamítl námitku nepřípustnosti vznesenou Komisí před Tribunálem a vrátil věc zpět Tribunálu k rozhodnutí o návrhových žádáních žalobkyně směřujících ke zrušení rozhodnutí Komise ze dne 14. února 2005, kterým jí byl odepřen přístup k dotčeným dokumentům. Věc vrácená zpět Tribunálu byla do rejstříku zapsána pod číslem věci T-141/05 RENV.

10 V červnu 2009 podala Komise žalobu k tribunal de première instance de Bruxelles (soud prvního stupně v Bruselu), aby dosáhla vrácení části první platby, kterou provedla v rámci smlouvy LIEN 97-2011. Toto vnitrostátní řízení, které bylo zapsáno pod číslem věci 00004913/IJ/LB/29, v současnosti probíhá.

11 Dopisy ze dne 28. a 31. srpna 2009 podala žalobkyně na základě čl. 7 odst. 1 nařízení č. 1049/2001 novou žádost o úplný přístup k dokumentům ze spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011 (dále jen „původní žádost“).

12 Dopisem ze dne 9. října 2009 odpověděla Komise na původní žádost (dále jen „původní odpověď“ tak, že upřesnila, že s ohledem na dobu, která uplynula od jejího rozhodnutí o žádosti žalobkyně o úplný přístup k dokumentům ze spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011 ze dne 22. prosince 2004, které je předmětem žaloby ve věci T-141/05, provedla nový přezkum každého dokumentu v uvedeném spisu, k němuž byl přístup odepřen, a že na základě uvedeného přezkumu rozhodla, že žalobkyni poskytne rozsáhlejší přístup k uvedeným dokumentům, nikoli však úplný.

13 Dopisem ze dne 15. října 2009, zapsaným Komisí dne 19. října 2009, podala žalobkyně potvrzující žádost podle čl. 7 odst. 2 nařízení č. 1049/2001, ve které Komisi vyzvala k tomu, aby přehodnotila svoji původní odpověď (dále jen „potvrzující žádost“).

14 Dne 10. listopadu 2009 Komise prodloužila lhůtu stanovenou pro odpověď na potvrzující žádost.

15 V dopise ze dne 1. prosince 2009 Komise nejprve uvedla, že jelikož potvrzující žádost vyžaduje podrobný přezkum řady relevantních dokumentů a jelikož jednání v této souvislosti s jinými útvary ještě nebyla ukončena, není bohužel schopna na ni definitivně odpovědět.

16 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 1. února 2010 podala žalobkyně žalobu na neplatnost rozhodnutí Komise, která jsou obsažena v dopisech ze dne 9. října 2009 a ze dne 1. prosince 2009, a uvedená žaloba byla zapsána do rejstříku pod číslem věci T-36/10.

17 Rozhodnutím ze dne 29. dubna 2010 odpověděla Komise na potvrzující žádost prostřednictvím svého generálního sekretariátu (dále jen „napadené rozhodnutí“).

18 V bodě 2 napadeného rozhodnutí, nadepsaném „Dokumenty, kterých se týká potvrzující žádost“, Komise zaprvé konstatuje, že potvrzující žádost v podstatě obsahovala zaprvé žádost o přístup k dokumentům, které byly předmětem původní žádosti, a sice „dokumenty týkající se [smlouvy LIEN 97-2011]“, k nimž byl žalobkyni odepřen přístup, a zadruhé žádost o přístup k dalším dokumentům týkajícím se „výměny takzvané vnitřní korespondence AIDCO s ostatními generálními ředitelstvími, které se vůbec netýkaly smlouvy LIEN“ dále jen „další dokumenty“). Komise má však za to, že představuje novou žádost vzhledem k tomu, že žádost o přístup k dalším dokumentům byla poprvé předložena ve fázi potvrzující žádosti. Proto uvádí, že napadené rozhodnutí „se týká pouze dokumentů ze spisů 1, 2, 3 a 4, které se vztahují k výpovědi [smlouvy LIEN 97-2011] a jež nebyly zpřístupněny dopisem ze dne 9. října 2009, kterým generální ředitelství AIDCO odpovědělo na žádost“.

19 Stále v tomtéž bodě napadeného rozhodnutí Komise zadruhé uvádí, že po podání potvrzující žádosti byly nezpřístupněné dokumenty popsané v tabulce, která je přílohou napadeného rozhodnutí, pečlivě přezkoumány. Komise uvádí, že:

— zaprvé se uvedená tabulka dělí na tři části, které odpovídají třem kategoriím dokumentů, a sice dokumentům uvedeným ve spisech 1 až 3, které tvoří spis týkající se smlouvy LIEN 97-2011, dále dokumentům uvedeným v části I spisu 4 a konečně dokumentům uvedeným v části II spisu 4;

— zadruhé, ke každému z dokumentů identifikovaných v uvedené tabulce je povolen neomezený přístup (NP) nebo částečný přístup (ČP) nebo k nim není povolen přístup (NPP);

— zatřetí v případě, že rozhodla, že přístup k dokumentu není neomezený, uvedla ustanovení nařízení č. 1049/2001, o která se opřela;

— začtvrté, dokumenty nebo některé části dokumentů, které nejsou předmětem původní žádosti (dále jen „předmět původní žádosti“) nebo na které se nevztahuje působnost nařízení č. 1049/2001 (dále jen „působnost nařízení“), jsou označeny jako dokumenty, na které se nevztahuje žádost nebo nařízení (NŽN).

20 V bodě 3 napadeného rozhodnutí Komise zatřetí uvádí své závěry týkající se potvrzující žádosti.

21 Zaprvé v bodě 3.1, nadepsaném „Dokumenty, které nespadají do rozsahu žádosti nebo se na ně nevztahuje působnost nařízení“, uvádí důvody, proč některé dokumenty úplně nebo částečně nespadají do předmětu původní žádosti nebo do působnosti nařízení, a identifikuje uvedené dokumenty.

22 Zadruhé v bodě 3.2, nadepsaném „Dokumenty, k nimž je poskytnut neomezený přístup“, identifikuje dokumenty spadající do dotčené kategorie dokumentů. Kromě toho upřesňuje, že některé z uvedených dokumentů obsahují části, které jsou skryté z toho důvodu, že nespadají do předmětu původní žádosti nebo se na ně nevztahuje působnost nařízení. Konečně identifikuje několik dokumentů nebo části dokumentů, jejichž obsah je totožný s obsahem jiných dokumentů nebo částí dokumentů ze spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011.

23 Zatřetí v bodě 3.3, nadepsaném „Dokumenty, k nimž je poskytnut částečný přístup“, Komise identifikuje dokumenty, na které se vztahuje tento bod. Dále uvádí, že nezpřístupněné části těchto dokumentů jsou skryté z toho důvodu, že se na ně vztahují výjimky uvedené v článku 4 nařízení č. 1049/2001 nebo nespadají do působnosti nařízení či nejsou předmětem původní žádosti. Konečně znovu identifikuje několik dokumentů nebo části dokumentů, jejichž obsah je totožný s obsahem jiných dokumentů nebo částí dokumentů ze spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011.

24 Začtvrté v bodě 3.4, nadepsaném „Dokumenty, k nimž nemůže být poskytnut žádný přístup“, Komise identifikuje dokumenty spadající do dotčené kategorie dokumentů. Kromě toho uvádí, že v rozsahu, v němž se týká uvedených dokumentů, obsahuje tabulka, která je přílohou napadeného rozhodnutí, rovněž odkaz na výjimky uvedené v článku 4 nařízení č. 1049/2001, o nichž měla za to, že se vztahují na tyto dokumenty. Konečně identifikuje několik dokumentů nebo částí dokumentů, jejichž obsah je totožný s obsahem jiných dokumentů nebo částí dokumentů spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011.

25 V bodě 4 napadeného rozhodnutí Komise začtvrté uvádí důvody odepření úplného přístupu k dokumentům ze spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011, které vycházejí z nařízení č. 1049/2001, a sice v bodě 4.1 napadeného rozhodnutí ochranu rozhodovacího procesu na základě čl. 4 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 1049/2001 a v bodě 4.2 napadeného rozhodnutí ochranu soukromí a osobnosti jednotlivce na základě čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001.

26 V bodě 5 napadeného rozhodnutí Komise zapáté zkoumá, zda v této fázi přezkumu žádosti o přístup existuje převažující veřejný zájem na zpřístupnění dokumentů, k nimž byl přístup částečně nebo úplně odepřen. Konstatuje přitom, že zpřístupnění požadovaných dokumentů může sloužit pouze zvláštnímu zájmu dovolávanému žadatelkou, a nikoliv převažujícímu veřejnému zájmu. Dále nemá za to, že veřejný zájem na transparentnosti může v projednávaném případě odůvodnit poskytnutí přístupu k dokumentům chráněným výjimkami, které byly uvedeny v bodě 4 napadeného rozhodnutí za účelem odepření jejich zpřístupnění.

27 Usnesením ze dne 24. března 2011 prohlásil Tribunál žalobu podanou ve věci T-36/10 za zjevně nepřípustnou v rozsahu, v němž směřuje proti rozhodnutí Komise ze dne 9. října 2009, a za nadále bezpředmětnou v rozsahu, v němž směřuje proti implicitnímu zamítavému rozhodnutí obsaženému v dopise Komise ze dne 1. prosince 2009. Návrhem došlým kanceláři Soudního dvora dne 29. dubna 2011 podala žalobkyně v souladu s článkem 56 statutu Soudního dvora kasační opravný prostředek proti usnesení Tribunálu ze dne 24. března 2011, který byl zapsán do rejstříku pod číslem věci C-208/11 P.

28 V usnesení ze dne 21. září 2011 došel Tribunál k závěru, že když žalobkyně ztratila právní zájem na podání žaloby, není namístě rozhodnout ve věci T-141/05 RENV. Návrhem došlým kanceláři Soudního dvora dne 2. listopadu 2011 podala žalobkyně v souladu s článkem 56 statutu Soudního dvora kasační opravný prostředek proti usnesení Tribunálu ze dne 21. září 2011, který byl zapsán do rejstříku pod číslem věci C-554/11 P.

Řízení

29 Žalobkyně podala projednávanou žalobu návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 9. července 2010.

30 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 29. července 2010 požádala žalobkyně, která se opřela o ustanovení čl. 48 odst. 2 jednacího řádu, Tribunál, aby zohlednil odůvodnění rozsudku, který vynesl po podání návrhu.

31 Usnesením ze dne 14. dubna 2011 bylo v souladu s čl. 65 písm. b), čl. 66 odst. 1 a čl. 67 odst. 3 třetím pododstavcem přijato první důkazní opatření, kterým bylo Komisi nařízeno, aby předložila opis důvěrné verze všech dokumentů, které jsou v napadeném rozhodnutí zařazeny do těchto tří kategorií, a sice dokumentů, na jejichž obsah „nespadá do rozsahu žádosti nebo se na něj nevztahuje působnost nařízení“ (bod 3.1 napadeného rozhodnutí), dále dokumentů, k nimž byl poskytnut částečný přístup (bod 3.3 napadeného rozhodnutí), a konečně dokumentů, k nimž vůbec nemůže být poskytnut přístup (bod 3. 4 napadeného rozhodnutí), a rovněž bylo upřesněno, že tyto dokumenty nebudou v rámci projednávané věci předány žalobkyni.

32 Dopisem ze dne 10. května 2011 odpověděla Komise na důkazní opatření obsažené v usnesení ze dne 14. dubna 2011. Tribunál měl však za to, že uvedená odpověď formálně ani věcně nevyhověla uvedenému opatření.

33 Proto bylo v souladu s čl. 67 odst. 3 třetím pododstavcem jednacího řádu usnesením ze dne 25. května 2011 přijato druhé důkazní opatření, které znovu nařídilo Komisi, aby podle schématu uvedeného v bodě 2 výroku tohoto usnesení předložila opis důvěrné verze všech dokumentů, které jsou v napadeném rozhodnutí zařazeny do tří kategorií uvedených v bodech 3.1, 3.3 a 3.4 napadeného rozhodnutí, a zároveň bylo upřesněno, že tyto dokumenty nebudou v rámci projednávané věci předány žalobkyni (dále jen „druhé důkazní opatření“).

34 Tribunál dne 8. června 2011 v rámci organizačních procesních opatření zaslal účastníkům řízení žádosti o informace, na které odpověděla Komise dopisem ze dne 15. června 2011 a žalobkyně dopisem ze dne 21. června 2011.

35 Dopisem ze dne 9. června 2011 odpověděla Komise na druhé důkazní opatření obsažené v usnesení ze dne 25. května 2011 a vyhověla mu.

36 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 11. července 2011 žádala žalobkyně, která se opřela o ustanovení čl. 48 odst. 2 jednacího řádu, o povolení vznést nový žalobní důvod založený na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení.

37 Poté, co bylo na jednání provedeno organizační procesní opatření, předala Komise Tribunálu opis původní odpovědi, která byla uvedena v dopise ze dne 9. října 2009.

Návrhová žádání účastníků řízení

38 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

— zrušil napadené rozhodnutí;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

39 Komise navrhuje, aby Tribunál:

— odmítl žalobu jako částečně nepřípustnou a zamítl ji v plném rozsahu jako neopodstatněnou;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

K přípustnosti obsahu dopisů žalobkyně došlých kanceláři Tribunálu dne 29. července 2010 a 11. července 2011

40 V dopisech ze dne 29. července 2010 a 11. července 2011 se žalobkyně, která se opřela o ustanovení čl. 48 odst. 2 jednacího řádu, výslovně nebo implicitně domáhala možnosti předložit dva nové žalobní důvody. V souladu s čl. 48 odst. 2 třetím pododstavcem jednacího řádu je třeba posoudit přípustnost těchto dvou žalobních důvodů.

41 Pokud jde o obsah dopisu ze dne 29. července 2010, je třeba zaprvé připomenout, že z ustanovení čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu výslovně vyplývá, že žalobní důvody vznesené ve fázi žaloby musí být stručně popsány. Jelikož v čl. 48 odst. 2 jednacího řádu neexistuje zvláštní ustanovení, které by se týkalo formálních požadavků popisu nového žalobního důvodu vzneseného v průběhu řízení, je tudíž třeba mít za to, že jsou i na takovýto žalobní důvod použitelná ustanovení čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu.

42 V dopise ze dne 29. července 2010 však žalobkyně tvrdila, že v rozsudku ze dne 7. července 2010, Agrofert Holding v. Komise (T-111/07, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí), Tribunál odmítl argumenty Komise, které byly totožné s argumenty uvedenými v napadeném rozhodnutí a byly založeny na výjimkách uvedených v článku 4 nařízení č. 1049/2001. V žádné fázi ale neuvádí body výše uvedeného rozsudku Agrofert Holding v. Komise, které považuje za relevantní. Naopak se omezuje na to, že vyzývá Tribunál, aby přezkoumal, zda zjištění, která učinil v tomto rozsudku, jsou na projednávanou věc použitelná obdobně.

43 Za takových podmínek je třeba mít za to – a zároveň není třeba rozhodnout o existenci nových okolností – že obsah dopisu ze dne 29. července 2010 nesplňoval formální podmínky, za nichž musí být vznesen žalobní důvod, které jsou uvedené v čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu, které by mohly umožnit předložení nového žalobního důvodu ve smyslu čl. 48 odst. 2 jednacího řádu. Proto musí být uvedený obsah prohlášen za nepřípustný.

44 Pokud jde o obsah dopisu ze dne 11. července 2011, je třeba zadruhé připomenout, že podle ustálené judikatury platí, že rozsudek, který pouze potvrzuje právní situaci, o které žalobce v zásadě věděl v době podání žaloby, nemůže být považován za novou okolnost umožňující předložení nového žalobního důvodu (rozsudek Soudního dvora ze dne 1. dubna 1982, Dürbeck v. Komise, 11/81, Recueil, s. 1251, bod 17; rozsudky Tribunálu ze dne 12. července 2001, T. Port v. Rada, T-2/99, Recueil, s. II-2093, bod 57, a Banatrading v. Rada, T-3/99, Recueil, s. II-2123, bod 49).

45 V projednávaném případě se však žalobkyně v dopise ze dne 11. července 2011 dovolává rozsudku Tribunálu ze dne 7. června 2011, Toland v. Parlament (T-471/08, Sb. rozh. s. II-2717), jehož odůvodnění shrnuje. V tomto shrnutí žalobkyně nejprve sama připomíná ustálenou judikaturu, která je citována v uvedeném rozsudku. Dále uvádí řešení přijatá ve věci samé ve výše uvedené věci Toland v. Parlament, která považuje za použitelná na projednávaný případ.

46 Proto je nutno konstatovat, že s ohledem na judikaturu připomenutou v bodě 44 výše nemůže být rozsudek Toland v. Parlament, bod 45 výše, v rozsahu, v němž pouze potvrzuje právní situaci v zásadě známou žalobkyni v době podání žaloby, považován za novou okolnost umožňující předložení nového žalobního důvodu. Proto je třeba rozhodnout, že obsah dopisu ze dne 11. července 2011 je nepřípustný.

K věci samé

47 Na podporu své žaloby uplatňuje žalobkyně čtyři žalobní důvody vycházející zaprvé ze zjevně nesprávného posouzení při určování předmětu její původní žádosti, a v důsledku toho z porušení povinnosti Komise provést úplný přezkum uvedené žádosti, zadruhé z porušení povinnosti uvést odůvodnění, zatřetí z porušení ustanovení čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 a začtvrté z porušení ustanovení čl. 4 odst. 3 druhého pododstavce téhož nařízení.

48 Po uvedení úvodních poznámek týkajících se projednávané věci, bude přezkoumán první žalobní důvod, poté třetí a čtvrtý žalobní důvod a nakonec druhý žalobní důvod.

Úvodní poznámky

49 Jak vyplývá z prvního pododstavce bodu 1 napadeného rozhodnutí, nadepsaného „Kontext“, Komise uvedla, že „spis týkající se smlouvy [...] LIEN 97-2011 obsahuje čtyři části“, které označila jako spisy, a sice:

— „Spis 1: [obsahující] dokumenty vztahující se k období od vyplnění formuláře žádosti do vypracování zprávy oddělení technické pomoci o dohledu (Technical Assistance Unit, TAU);

— Spis 2: [obsahující] dokumenty vztahující se k období od vypracování druhé prozatímní zprávy do dubna 2000 – Pattenův kabinet;

— Spis 3: [obsahující] především korespondenci za období od prosince 1998 do června 2002;

— Spis 4: [obsahující] interní dokumenty, včetně korespondence mezi Komisí a interními útvary IBF International Consulting [...] a Evropským dobrovolnickým centrem [...]“

50 Kromě toho „Spis 4“ spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011 tvoří dvě části, a sice – jak vyplývá z druhého pododstavce bodu 1 napadeného rozhodnutí, který je nadepsán „Kontext“ –:

— část I spisu 4: obsahuje dokumenty, které byly uvedeny v dopise ze dne 8. července 2002;

— část II spisu 4: obsahuje e-maily, které byly uvedeny v podrobném stanovisku, které zaslala Komise veřejnému ochránci práv dne 12. a 21. října 2004.

51 Dále je v tomto rozsudku používán výraz „oddíl“, který označuje v důvěrné verzi dokumentů ze spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011, která byla založena do spisu projednávané věci v rámci odpovědi na druhé důkazní opatření, ty části, které Komise označuje, zvláště pak v tabulce, která je přílohou napadeného rozhodnutí, jako „část“, před kterou je uvedeno číslo. Rovněž je používán výraz „rámeček“, a to pro označení těch částí, které byly Komisí jasně vymezeny tím, že je v uvedené důvěrné verzi orámovala čtyřúhelníkem a uvedla u nich důvody odepření zpřístupnění jejich obsahu [například s ohledem na výjimky uvedené v čl. 4 odst. 1 písm. b) a čl. 4 odst. 3 druhém pododstavci nařízení č. 1049/2001.

52 Dále Tribunál poukazuje na to, že v případě některých dokumentů ze spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011, u nichž Komise v napadeném rozhodnutí uvedla důvody, proč k nim byl žalobkyni odepřen úplný přístup, nebyly uvedené důvody systematicky převzaty do důvěrné verze uvedených dokumentů, která byla přiložena k odpovědi Komise na druhé důkazní opatření. Tribunál konstatuje, že se tento nedostatek týká následujících dokumentů ze spisu vztahujícího se ke smlouvě LIEN 97-2011, pokud jde o:

— odepření, které je založeno na skutečnosti, že obsah dotčeného dokumentu částečně nespadá do rozsahu žádosti o přístup k dokumentům ze spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011, ve spisu 1: dokument 2/1999;

— odepření, které je založeno na výjimce vycházející z čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001:

  — v části I spisu 4: dokument 19/1999 (oddíl 1);

  — v části II spisu 4: dokument 14/1999;

— odepření, které je založeno na výjimce vycházející z čl. 4 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 1049/2001:

  — ve spisu 1: dokument 7/1999 (oddíl 2);

  — v části I spisu 4: dokumenty 8/1999 až 11/1999, 13/1999 a 19/1999 (oddíl 1);

  — v části II spisu 4 : dokumenty 7/1999, 8/1999, 12/1999 a 14/1999.

53 Co se však týče dokumentů ze spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011, které jsou uvedeny v bodě 52 výše, je třeba mít za to, že jakmile Komise v napadeném rozhodnutí ve vztahu k nim výslovně uplatnila důvod pro odepření zpřístupnění jejich obsahu, neumožňuje neuvedení tohoto důvodu, na nějž bylo poukázáno v tomtéž bodě, učinit závěr, že se Komise tohoto důvodu již nedovolává. Jestliže Komise ve své odpovědi na druhé důkazní opatření výslovně neuvádí, že se vzdala takového uplatňování důvodu, nelze vyloučit, že je toto neuvedení důvodu výsledkem pouhé chyby v psaní. Pokud jde o dokumenty uvedené v bodě 52 výše, je proto třeba posoudit, zda údaje, které nebyly v uvedených dokumentech zpřístupněny, obsahují skutečnosti shodné se skutečnostmi, které jsou předmětem výjimky, jež byla v napadeném rozhodnutí výslovně uplatněna pro odepření jejich zpřístupnění.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu ve své podstatě ze zjevně nesprávného posouzení při určování předmětu původní žádosti, a v důsledku toho z porušení povinnosti Komise provést úplný přezkum uvedené žádosti

54 Žalobkyně tvrdí, že cílem její původní žádosti bylo dosáhnout toho, aby jí byl poskytnut přístup k dokumentům obsaženým ve spisech 1 až 4 spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011 a dále k dokumentům, jejichž existence vyplynula ze zprávy vypracované dne 9. března 2004 spolupracovníkem veřejného ochránce práv (dále jen „spolupracovník veřejného ochránce práv“) v rámci šetření stížnosti 1874/2003/GG a které jsou v původní žádosti označeny jako „několik [dokumentů] obsahujících korespondenci a poznámky sepsané od roku 2002 (dále jen „jiné dokumenty předané spolupracovníkovi veřejného ochránce práv“). Komise proto podle žalobkyně porušila svou povinnost provést úplný přezkum žádosti o neomezený přístup k dokumentům ze spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011.

55 Komise tvrdí, že o přístup k těmto dalším dokumentům nebylo žádáno v původní žádosti, ale poprvé o něj bylo požádáno v potvrzující žádosti. Projednávaná žaloba je tedy podle Komise nepřípustná v rozsahu, v němž se týká uvedených dokumentů. Uvádí, že taková žádost o přístup je každopádně velmi obecná a nepřesná k tomu, aby jí Komise mohla vyhovět, na což ostatně upozornila žalobkyni v dopise ze dne 20. července 2010.

56 V projednávaném případě je v podstatě předmětem jak částečné nepřípustnosti uplatňované Komisí, tak prvního žalobního důvodu přezkum toho, zda Komise právem nevyhověla žádosti o přístup k jiným dokumentům předaným spolupracovníkovi veřejného ochránce práv.

57 V důsledku toho je přezkum částečné nepřípustnosti žaloby uplatňované Komisí úzce spojen s přezkumem prvního žalobního důvodu, takže je nejprve třeba posoudit opodstatněnost tohoto žalobního důvodu. Pokud byl první žalobní důvod opodstatněný, musela by být částečná nepřípustnost žaloby tvrzená Komisí odmítnuta.

58 Pro účely posouzení opodstatněnosti prvního žalobního důvodu je třeba nejdříve určit předmět původní žádosti.

K předmětu původní žádosti

59 Je třeba konstatovat, že se žalobkyně v původní žádosti výslovně opřela o zjištění obsažená ve zprávě vypracované dne 9. března 2004 spolupracovníkem veřejného ochránce práv.

60 Žalobkyně tak v uvedené žádosti uvádí:

„V návaznosti na stížnost 1874/2003/GG dospěl evropský veřejný ochránce práv [v dopise ze dne] 18. března 2004 […] k závěru, že [žalobkyni] nebyly v rámci odpovědi na její žádost o přístup, kterou jsem podal jménem [žalobkyně] ve věci [týkající se smlouvy LIEN 97-2011], předány všechny dokumenty. K tomuto dopisu byla přiložena zpráva [spolupracovníka veřejného ochránce práva] ze dne 9. března 2004 […]

Ze zprávy [spolupracovníka veřejného ochránce práv] vyplývá, že Komise nezpřístupnila [žalobkyni] následující [dokumenty], a proto Vás žádám, aby byl [žalobkyni] povolen k těmto dokumentům přístup. [Spolupracovník veřejného ochránce práv] určil, že chybí následující dokumenty:

— spis 1: […]

— spis 2: […]

— spis 3: […]

— spis 4: […]

— [spolupracovník veřejného ochránce práv] dále uvádí následující: , Komise předložila rovněž několik [dokumentů] obsahujících korespondenci a poznámky sepsané od [roku] 2002. Vzhledem k tomu, že se stížnost týkala pouze přístupu k výše uvedeným spisům 1 až 4, nebyly tyto jiné [dokumenty] útvary veřejného ochránce práv zkoumány‘.

Dovolte mi, abych v tomto ohledu […] uvedl, že [žalobkyně] může logicky označit veřejnému ochránci práv za účelem šetření pouze ty [dokumenty], o nichž ví […]

Existenci dalších [dokumentů], na které upozornil [spolupracovník veřejného ochránce práv] – ‚Komise předložila rovněž několik [dokumentů] obsahujících korespondenci a poznámky sepsané od roku 2002‘– Komise [...] vždy žalobkyni tajila. Je proto nutné, aby tyto [dokumenty] – ‚několik dokumentů obsahujících korespondenci a poznámky sepsané od roku 2002‘ – jejichž existenci odhalil [spolupracovník veřejného ochránce práv] byly [žalobkyni] rovněž neprodleně předány.

[…]

Předem Vám děkuji za pomoc při vyřizování mé nové žádosti o úplný přístup [k dokumentům ze spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011], jak je zaručen v nařízení č. 1049/2001.“

61 Z výslovného znění původní žádosti tedy vyplývá, že předmětem této žádosti byla žádost o neomezený a okamžitý přístup nejen k dokumentům identifikovaným spolupracovníkem veřejného ochránce práv ve spisech 1 až 4 spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011, ale také k jiným dokumentům předaným uvedenému spolupracovníkovi.

62 Je třeba rovněž připomenout, že během šetření, které prováděl spolupracovník veřejného ochránce práv v kancelářích Komise v rámci přezkumu stížnosti 1874/2003/GG a jež se týkalo skutečnosti, že Komise odmítla poskytnout žalobkyni přístup ke všem dokumentů obsaženým ve spise týkajícím se smlouvy LIEN 97-2011, Komise z vlastního podnětu předala uvedenému spolupracovníkovi nejen dokumenty obsažené ve spisech 1 až 4 uvedeného spisu, ale také – jak vyplývá ze zprávy uvedeného spolupracovníka – jiné dokumenty.

63 Komise již tedy nemůže tvrdit, že dokumenty ze spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011, o jejichž přístup žalobkyně žádá, jsou pouze ty dokumenty, které jsou uvedeny na seznamu dokumentů, který Komise uvedla v dopise ze dne 8. července 2002 a jež jsou obsaženy ve spisech 1 až 4 spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011. Toto tvrzení je totiž v rozporu se zněním zprávy spolupracovníka veřejného ochránce práv ze dne 9. března 2004, které Komise nezpochybnila.

K legalitě skutečnosti, že Komise nerozhodla o žádosti o neomezený přístup k jiným dokumentům předaným spolupracovníkovi veřejného ochránce práv

64 Je třeba připomenout, že účelem nařízení č. 1049/2001 je, jak uvádí jeho čtvrtý bod odůvodnění a jeho článek 1, v co nejvyšší míře posílit právo veřejnosti na přístup k dokumentům orgánů.

65 Bod 1 odůvodnění nařízení č. 1049/2001 odkazuje na ustanovení čl. 1 druhého pododstavce SEU, podle kterého uvedená smlouva představuje novou etapu v procesu vytváření stále užšího svazku mezi národy Evropy, v němž jsou rozhodnutí přijímána co nejotevřeněji a co nejblíže občanům. Jak tedy připomíná bod 2 odůvodnění uvedeného nařízení, právo na přístup veřejnosti k dokumentům orgánů souvisí s demokratickou povahou těchto orgánů.

66 Pokud je Komise požádána o zpřístupnění dokumentu, je povinna posoudit v každém jednotlivém případě, zda se na tento dokument vztahují výjimky z práva na přístup veřejnosti k dokumentům orgánů vyjmenované v článku 4 nařízení č. 1049/2001 (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 1. července 2008, Švédsko a Turco v. Rada, C-39/05 P a C-52/05 P, Sb. rozh. s. I-4723, bod 35).

67 Jak dále vyplývá ze znění bodu 13 odůvodnění nařízení č. 1049/2001, bylo stanoveno použití dvoufázového správního řízení s další možností obrácení se na soud nebo podání stížnosti veřejnému ochránci práv, aby se tak zajistilo úplné dodržování práva na přístup veřejnosti k dokumentům unijních orgánů.

68 Podle ustálené judikatury rovněž platí, že články 7 a 8 nařízení č. 1049/2001 tím, že stanoví dvoufázové řízení, mají za cíl umožnit rychlé a snadné vyřizování žádostí o přístup k dokumentům dotyčných orgánů, jakož i prioritně smírné urovnání sporů, které mohou případně vzniknout (rozsudek ze dne 26. ledna 2010, Internationaler Hilfsfonds v. Komise, bod 9 výše, bod 53).

69 Z toho, co bylo připomenuto v bodech 64 až 68 výše vyplývá, že dotyčný orgán je povinen provést úplný přezkum všech dokumentů uvedených v žádosti o přístup. Tento požadavek se v zásadě uplatní nejen při vyřizování potvrzující žádosti ve smyslu článku 8 nařízení č. 1049/2001, ale také při vyřizování původní žádosti ve smyslu článku 7 uvedeného nařízení.

70 V projednávaném případě je třeba zaprvé uvést, že Komise ve své původní odpovědi uvádí následující: „Tento e-mail se zjevně týká pouze dokumentů, ke kterým Vám nebyl poskytnut přístup během Vaší návštěvy v roce 2002. Jak Vám již bylo vysvětleno v dopise ze dne 8. července 2002, spis týkající se smlouvy LIEN 97-2011 se skládá ze čtyř částí [spisy 1 až 4].“

71 Proto je nutno konstatovat – a Komise to ostatně nezpochybňuje – že původní odpověď neobsahuje žádnou odpověď na původní žádost v rozsahu, v němž je v ní žádáno o neomezený přístup k jiným dokumentům předaným spolupracovníkovi veřejného ochránce práv.

72 Zadruhé je třeba poznamenat, že Komise se v původní odpovědi omezila na uvedení skutečnosti, že dokumenty ze spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011 byly zařazeny do spisů 1 až 4 uvedeného spisu. Ze zprávy spolupracovníka veřejného ochránce, na kterou původní žádost výslovně odkazuje, však vyplývá, že v rámci šetření stížnosti 1874/2003/GG mu byly předány jiné dokumenty než ty, které jsou zařazeny do spisů 1 až 4 spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011. S ohledem na zjištění, která spolupracovník veřejného ochránce práv uvedl ve své zprávě, jež byla sepsána po předání seznamu uvedeného v dopise ze dne 8. července 2002, bylo na Komisi, aby pokud nepřezkoumala původní žádost o neomezený přístup k jiným dokumentů předaným spolupracovníkovi veřejného ochránce práv, alespoň vysvětlila, proč tyto dokumenty nejsou podle ní součástí spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011.

73 Z úvah uvedených v bodech 70 a 72 výše vyplývá, že jelikož původní odpověď neobsahovala odpověď na žádost o neomezený přístup k jiným dokumentům předaným spolupracovníkovi veřejného ochránce práv, nesplnila Komise svou povinnost provést úplný přezkum uvedené žádosti. Takové opomenutí Komise zjevně ohrožuje cíl sledovaný nařízením, kterým je rychlé a snadné vyřizování žádostí o přístup a jenž je připomenut v bodě 68 výše.

74 Zatřetí je třeba konstatovat, že je zajisté pravda – jak v podstatě tvrdí Komise – že slovní spojení, které může v potvrzující žádosti vymezit její předmět, přesně neodpovídá slovnímu spojení použitému pro tytéž účely v původní žádosti.

75 Jak totiž bylo konstatováno v bodě 61 výše, žalobkyně v původní žádosti výslovně žádala o neomezený a okamžitý přístup nejen ke všem dokumentům identifikovaným spolupracovníkem veřejného ochránce práv ve spisech 1 až 4 spisu ze týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011, ale také o přístup k jiným dokumentům předaným uvedenému spolupracovníkovi.

76 Naproti tomu v potvrzující žádosti žalobkyně výslovně žádala Komisi, aby „jí neprodleně a bez výjimky předala všechny dokumenty, jejichž zpřístupnění odepře[la], od spisu 1 po spis 4 spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011, ale také [další dokumenty]“.

77 Proto předmět původní žádosti a předmět potvrzující žádosti se formálně shodují pouze ve vztahu k žádosti o neomezený přístup k dokumentům zařazeným do spisů 1 až 4 spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011. Naproti tomu je nutno konstatovat, že kromě přístupu k těmto dokumentům žádala žalobkyně v původní žádosti rovněž o takový přístup k jiným dokumentům předaným spolupracovníkovi veřejného ochránce práv a v potvrzující žádosti o takový přístup k dalším dokumentům.

78 Taková neshoda mezi formulací předmětu původní žádosti a formulací předmětu potvrzující žádosti však nemůže odůvodnit skutečnost, že Komise neprovedla úplný přezkum původní žádosti, jak je uvedeno v bodě 73 výše, ani mít za následek – jak tvrdí Komise – že žádost o neomezený přístup k dalším dokumentům, jak je uvedena v původní žádosti, představuje novou žádost, takže předmět žádosti žalobkyně o přístup je omezen pouze na dokumenty zařazené do spisů 1 až 4 spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011.

79 Je totiž třeba zaprvé připomenout, že původní žádost o neomezený přístup k dokumentům ze spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011 představuje novou žádost o přístup, která navazuje na dvě předchozí žádosti o neomezený přístup k témuž spisu ze dne 9. března 2002 (viz bod 3 výše) a ze dne 22. prosince 2004 (viz bod 7 výše).

80 Za okolností projednávaného případu, jak jsou uvedeny v bodě 79 výše, Soudní dvůr s ohledem na cíle spočívající v rychlosti a jednoduchosti řízení zavedeného nařízením č. 1049/2001 v podstatě rozhodl, že se lze odchýlit od dvoufázového řízení stanoveného v článcích 7 a 8 nařízení č. 1049/2001 (rozsudek ze dne 26. ledna 2010, Internationaler Hilfsfonds v. Komise, bod 9 výše, bod 60 a 61).

81 Vzhledem k tomu, že se okolnosti projednávaného případu změnily pouze v tom, že žalobkyně předložila dopisy ze dne 28. a 31. srpna 2009 novou žádost o neomezený přístup k dokumentům ze spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011, byla proto Komise povinna provést úplný přezkum původní žádosti, zejména ve vztahu k dokumentům předaným spolupracovníkovi veřejného ochránce práv, aniž čekala na hypotetickou potvrzující žádost.

82 Zadruhé se Komise nemůže k odůvodnění skutečnosti, že neprovedla přezkum žádosti žalobkyně o neomezený přístup k jiným dokumentům než těm, které jsou obsaženy ve spisech 1 až 4 spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011, která je obsažena v původní žádosti, nebo dokonce v potvrzující žádosti, dovolávat velmi obecné a nepřesné povahy uvedených žádostí.

83 Předně i kdyby žádost o přístup k jiným dokumentům předaným spolupracovníkovi veřejného ochránce práv nebo k dalším dokumentům byla formulována velmi obecně a nepřesně, je třeba připomenout, že čl. 6 odst. 2 nařízení č. 1049/2001 stanoví, že „[p]okud žádost není dostatečně přesná, orgán žadatele požádá, aby žádost vyjasnil, a žadateli přitom pomůže například tím, že mu poskytne informace o použití veřejných rejstříků dokumentů“.

84 Ze znění tohoto ustanovení, a zvláště z použití sloves požádat a pomoci tedy vyplývá, že pouhé konstatování nedostatečné přesnosti žádosti bez ohledu na její důvody musí vést orgán, jemuž je žádost určena, k tomu, aby kontaktoval žadatele za účelem co nejpřesnějšího vymezení požadovaných dokumentů. Jedná se tedy o ustanovení, které v oblasti přístupu veřejnosti k dokumentům představuje jasný projev zásady řádné správy, která patří k zárukám přiznaným unijním právním řádem v rámci správních řízení (rozsudek Tribunálu ze dne 13. dubna 2005, Verein für Konsumenteninformation v. Komise, T-2/03, Sb. rozh. s. II-1121, bod 107). Povinnost poskytnout pomoc je tedy zásadní pro zajištění užitečného účinku práva na přístup definovaného v nařízení č. 1049/2001.

85 V projednávaném případě však ze spisu projednávané věci nevyplývá, že Komise před přijetím napadeného rozhodnutí v souladu s ustanoveními článku 6 nařízení č. 1049/2001 a zásadou řádné správy požádala žalobkyni o přesnější vymezení dokumentů požadovaných jak v původní žádosti, tak v potvrzující žádosti.

86 Komise každopádně též nemůže s úspěchem tvrdit, že v dopise ze dne 20. července 2010 upozornila žalobkyni na údajně velmi obecnou a nepřesnou povahu její žádosti o neomezený přístup. Je totiž nutno konstatovat, že bez ohledu na jeho obsah byl tento dopis žalobkyni zaslán nikoliv v návaznosti na její původní nebo potvrzující žádost před přijetím napadeného rozhodnutí, ale později. V důsledku toho uvedený dopis zjevně není pro účely rozhodnutí o legalitě napadeného rozhodnutí relevantní.

87 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že je třeba vyhovět prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu ze zjevně nesprávného posouzení při určování předmětu původní žádosti, a v důsledku toho z porušení povinnosti Komise provést úplný přezkum uvedené žádosti, a tedy zamítnout návrhové žádání Komise vycházející z částečné nepřípustnosti žádosti o přístup k dotčeným dokumentům.

88 Napadené rozhodnutí je proto třeba zrušit v rozsahu, v němž žalobkyni implicitně odepírá přístup k jiným dokumentům, které Komise předala spolupracovníkovi veřejného ochránce práv, než k těm, které tento spolupracovník identifikoval ve spisech 1 až 4 spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011.

Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení ustanovení čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 a ke čtvrtému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení ustanovení čl. 4 odst. 3 druhého pododstavce téhož nařízení

Úvodní poznámky

89 Nařízení č. 1049/2001 stanoví jako obecné pravidlo přístup veřejnosti k dokumentům orgánů, avšak stanoví i výjimky z důvodů určitých veřejných a soukromých zájmů.

90 V souladu s ustálenou judikaturou musí být výjimky z přístupu k dokumentům vykládány a používány striktně, aby nebylo znemožněno použití obecné zásady spočívající v tom, že má být veřejnosti poskytnut co nejširší přístup k dokumentům v držení orgánů (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 1. února 2007, Sison v. Rada, C-266/05 P, Sb. rozh. s. I-1233, bod 63 a citovaná judikatura a v tomto smyslu viz rozsudek Švédsko a Turco v. Rada, bod 66 výše, body 35 a 36). Zásada proporcionality dále vyžaduje, aby výjimky nepřekročily meze toho, co je přiměřené a nezbytné k dosažení sledovaného cíle (rozsudek Soudního dvora ze dne 6. prosince 2001, Rada v. Hutala, C-353/99 P, Recueil, s. I-9565, bod 28).

91 Kromě toho přezkum vyžadovaný k vyřízení žádosti o přístup k dokumentům musí být v zásadě konkrétní. Pouhá okolnost, že se dokument dotýká zájmu chráněného určitou výjimkou, totiž nemůže stačit k odůvodnění uplatnění této výjimky (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 13. září 2000, Denkavit Nederland v. Komise, T-20/99, Sb. rozh. s. II-3011, bod 45). Takové uplatnění může být v zásadě odůvodněné pouze za předpokladu, že orgán dříve posoudil zaprvé to, zda by přístup k dokumentu konkrétně a skutečně porušil chráněný zájem, a zadruhé to, zda v případech uvedených v čl. 4 odst. 2 a 3 nařízení č. 1049/2001 neexistuje převažující veřejný zájem odůvodňující zpřístupnění dotčeného dokumentu. Nebezpečí porušení chráněného zájmu rovněž musí být přiměřeně

předvídatelné, nikoli čistě hypotetické (rozsudek Tribunálu ze dne 7. února 2002, Kuijer v. Rada, T-211/00, Recueil, s. II-485, bod 56). Přezkum, který musí orgán za účelem uplatnění určité výjimky provést, tedy musí být proveden konkrétně a být patrný z odůvodnění rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudky Tribunálu ze dne 19. července 1999, Hutala v. Rada, T-14/98, Recueil, s II-2489, bod 67; ze dne 6. dubna 2000, Kuijer v. Rada, T-188/98, Recueil, s. II-1959, bod 38, a Verein für Konsumenteninformation v. Komise, bod 84 výše, bod 69).

92 Konkrétní a individuální přezkum každého dokumentu je v zásadě rovněž nezbytný z toho důvodu, že pouze takový přezkum umožňuje orgánu posoudit možnost poskytnout žadateli částečný přístup v souladu s čl. 4 odst. 6 nařízení č. 1049/2001, a to i v případě, že je zjevné, že žádost o přístup se týká dokumentů, na něž se vztahuje výjimka. V rámci použití kodexu chování týkajícího se přístupu veřejnosti k dokumentům Rady a Komise (Úř. věst. 1993, L 340, s. 41; Zvl. vyd. 01/03, s. 331) ostatně Tribunál již odmítl jako nedostatečné posouzení dokumentů provedené spíše po jednotlivých kategoriích než s ohledem na konkrétní informace obsažené v těchto dokumentech, jelikož přezkum, který je od orgánu vyžadován, mu musí umožnit konkrétně posoudit, zda se uplatňovaná výjimka skutečně vztahuje na všechny informace obsažené v uvedených dokumentech (rozsudky Tribunálu Verein für Konsumenteninformation v. Komise, bod 84 výše, bod 73, a ze dne 6. července 2006, Franchet a Byk v. Komise, T-391/03 a T-70/04, Sb. rozh. s. II-2023, bod 117; v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 12. října 2000, JT's Corporation v. Komise, T-123/99, Recueil, s. II-3269, bod 46).

93 Je tedy v zásadě na orgánu, aby přezkoumal, zaprvé zda se na dokument, který je předmětem žádosti o přístup, vztahují výjimky uvedené v článku 4 nařízení č.1049/2001, zadruhé zda by zpřístupnění tohoto dokumentu konkrétně a skutečně ohrozilo chráněný zájem a zatřetí, v případě že ano, zda se potřeba ochrany týká celého dokumentu.

94 Třetí a čtvrtý žalobní důvod uplatňovaný žalobkyní je třeba přezkoumat ve světle těchto zásad.

Třetí žalobní důvod, vycházející z porušení ustanovení čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001

95 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že před výpovědí smlouvy zahájily kazašské orgány trestní řízení pouze proti jediné osobě, na kterou se mohla vztahovat ochrana soukromí a osobnosti jednotlivce, že její jméno bylo známo nejen orgánům a veřejnosti této země, ale také Komisi a že uvedené osobě byla uložena pokuta za závažné protiprávní jednání, takže dobrá pověst této osoby již byla porušena. Dodává, že když Komise neuvedla jmenovitě osoby, jejichž soukromí a osobnost musí být podle ní chráněny, mohla uvést jejich funkce. Konečně dokumenty, kterými podle Komise může být porušeno soukromí a osobnost jednotlivce, mají zásadní význam pro spor dotčený v projednávaném případě.

96 Komise zpochybňuje opodstatněnost třetího žalobního důvodu a tvrdí, že při přezkumu požadovaných dokumentů zjistila, že by mohlo být ohroženo soukromí a osobnost řady osob. Má za to, že žalobkyni nepřísluší, aby posuzovala, který jednotlivec je hoden ochrany svého soukromí a osobnosti. Uvádí, že žalobkyně ostatně nikdy neuvedla jméno osoby, kterou identifikovala ve své replice.

97 Tribunál v projednávaném případě uvádí, že bod 11 odůvodnění nařízení č. 1049/2001 připomíná, že „[p]ři posuzování výjimek by měly orgány ve všech oblastech činnosti Unie brát v úvahu zásady právních předpisů Společenství o ochraně osobních údajů".

98 Článek 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 stanoví výjimku z přístupu k dokumentům v případě, že by zpřístupnění vedlo k porušení ochrany soukromí a osobnosti jednotlivce, zejména podle unijních právních předpisů o ochraně osobních údajů.

99 Z judikatury vyplývá, že znění čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001, které je nedělitelným ustanovením, požaduje, aby případné porušení soukromí bylo vždy přezkoumáno a posouzeno v souladu s unijními právními předpisy o ochraně osobních údajů a zejména s nařízením Evropského

parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ze dne 18. prosince 2000 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány a institucemi Společenství a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. 2001, L 8, s. 1; Zvl. vyd. 13/26, s. 102) (rozsudek Soudního dvora ze dne 29. června 2010, Komise v. Bavarian Lager, C-28/08 P, Sb. rozh. s. I-6055, bod 59).

100 Článek 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 zavádí specifický a zesílený systém ochrany osob, jejichž osobní údaje mohou být případně zpřístupněny veřejnosti (rozsudek Komise v. Bavarian Lager, bod 99 výše, bod 60).

101 Nařízení č. 45/2001 a č. 1049/2001 byla přijata ve velmi krátkém časovém úseku. Neobsahují ustanovení, která by výslovně upravovala přednost jednoho nařízení před druhým. V zásadě je třeba zajistit jejich plnou použitelnost (rozsudek Komise v. Bavarian Lager, bod 99 výše, bod 56).

102 Podle čl. 1 odst. 1 nařízení č. 45/2001 je předmětem tohoto nařízení zajištění „ochrany základních práv a svobod fyzických osob, zejména jejich práva na soukromí v souvislosti se zpracováním osobních údajů“.

103 Z první věty bodu 15 odůvodnění nařízení č. 45/2001 vyplývá, že se unijní zákonodárce dovolává nezbytnosti použít článek 6 SEU a jeho prostřednictvím článek 8 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách (EÚLP), „provádějí-li orgány a instituce Společenství toto zpracování při výkonu činností spadajících mimo oblast působnosti tohoto nařízení, zejména činností, které jsou uvedeny v hlavě V a VI Smlouvy [o EU ve znění předcházejícím Lisabonskou smlouvu]“. Takový odkaz se naopak nejevil jako nutný pro zpracování, které se uskutečňuje při výkonu činností spadajících do působnosti uvedeného nařízení, jelikož v takových případech je zjevné, že se použije samotné nařízení č. 45/2001 (rozsudek Komise v. Bavarian Lager, bod 99 výše, bod 62).

104 Z toho vyplývá, že pokud žádost založená na nařízení č. 1049/2001 usiluje o přístup k dokumentům obsahujícím osobní údaje, jsou ustanovení nařízení č. 45/2001 plně použitelná (rozsudek Komise v. Bavarian Lager, bod 99 výše, bod 63). Je však třeba připomenout, že článek 8 nařízení č. 45/2001 ukládá příjemci předání osobních údajů mimo jiné povinnost prokázat nezbytnost jejich předání (rozsudek Komise v. Bavarian Lager, bod 99 výše, bod 45). Rovněž článek 18 téhož nařízení poskytuje subjektům údajů mimo jiné možnost kdykoli z vážných a legitimních důvodů souvisejících s jejich osobní situací vznést námitky proti zpracování svých osobních údajů.

105 Pokud jde v projednávaném případě zaprvé o dokumenty spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011, o nichž měla Komise za to, že jejich obsah nemůže být zpřístupněn z toho důvodu, že se na ně vztahuje výjimka uvedená v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001, k těmto dokumentů mohou s ohledem na bod 4.2 napadeného rozhodnutí a tabulku, které je přílohou uvedeného rozhodnutí, patřit:

— spis 1: dokumenty 2/1999 a 7/1999, oddíl 2 (rámečky 1 a 2);

— část I spisu 4: dokumenty 19/1999, 2/2000, 5/2000, 10/2001, 14/2001 (rámečky 1 až 3);

— část II spisu 4: dokumenty 14/1999, 19/1999, 9/2001 (rámečky 1 až 3).

106 Zadruhé na základě přezkumu odpovědi Komise na druhé důkazní opatření je třeba nejprve konstatovat, že obsah následujících dokumentů, o němž má Komise za to, že se na něj údajně vztahuje výjimka uvedená v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001, se týká osobních údajů samotné žalobkyně:

— spis 1: dokumenty 2/1999 a 7/1999 oddíl 2 (rámečky 1 a 2);

— část I spisu 4: dokumenty 19/1999 a 2/2000;

— část II spisu 4: dokument 14/1999.

107 S ohledem na připomenutí uvedená v bodech 90 a 102 výše, která se týkají jak striktního výkladu výjimek uvedených v článku 4 nařízení č. 1049/2001, tak předmětu nařízení č. 45/2001, je však třeba mít za to, že zpřístupnění osobních údajů týkajících se výlučně dotčeného žadatele o přístup nemůže být odepřeno z důvodu, že vede k porušení ochrany soukromí a osobnosti jednotlivce.

108 Pokud jde o dokumenty uvedené v bodě 106 výše, Komise proto odepřela jejich zpřístupnění na základě výjimky uvedené v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 neprávem.

109 Navíc je třeba upřesnit rozsah takového zpřístupnění dokumentů obsahujících osobní údaje týkající se žadatele o přístup. Za takových okolností naproti tomu ochrana zájmu uvedeného v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001, i když není nezbytná ve vztahu k žadateli o přístup, musí být zaručena v souladu s ustanoveními nařízení č. 45/2001 ve vztahu ke třetím osobám. Ačkoli existuje zásada, podle níž je cílem nařízení č. 1049/2001 poskytnout široké veřejnosti právo na přístup k dokumentům orgánů (rozsudek Sison v. Rada, bod 90 výše, bod 43), je třeba se řídit tím, že pokud – jak tomu je v projednávaném případě – obsahují dotčené dokumenty osobní údaje týkající se žadatele o přístup, nemůže mít právo tohoto žadatele dosáhnout jejich zpřístupnění na základě práva na přístup k dokumentům orgánů za následek to, že široké veřejnosti vznikne právo na přístup k uvedeným dokumentům.

110 Na základě přezkumu odpovědi Komise na druhé důkazní opatření, je třeba rovněž konstatovat, že se obsah následujících dokumentů, o němž má Komise za to, že se na něj údajně vztahuje výjimka uvedená v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001, týká osobních údajů fyzických osob, které nemají vztah k žalobkyni:

— část I spisu 4: dokumenty 5/2000, 10/2001 a 14/2001 (rámečky 1 až 3);

— část II spisu 4: dokumenty 19/1999 a 9/2001 (rámečky 1 až 3).

111 Je zajisté třeba rovnou odmítnout argument uplatňovaný Komisí, že žalobkyně ve své replice nikdy neuvedla jméno osoby, kterou identifikuje jako osobu, na kterou se nemůže vztahovat ochrana soukromí a osobnosti jednotlivce. Je totiž nutno konstatovat, že takové tvrzení je zjevně skutkově nesprávné, jelikož ze žaloby výslovně vyplývá, že žalobkyně v ní uvedla jméno uvedené osoby.

112 Naproti tomu Komise správně tvrdí, že žalobkyni nepřísluší posuzovat, zda se na určitou osobu může vztahovat ochrana jejího soukromí nebo osobnosti, či nikoliv. Z judikatury připomenuté v bodech 99 až 101, 103 a 104 výše totiž vyplývá, že ochrana, která musí být poskytnuta osobním údajům v rámci použití ustanovení čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001, musí být zajištěna při striktním dodržení ustanovení nařízení č. 45/20001. Toto nařízení však nestanoví výjimku z jím zaručené ochrany základního práva, která by byla zdůvodněna tím, že se dotčené údaje týkají osoby, která není takové ochrany hodna.

113 Je tedy třeba přezkoumat pouze to, zda Komise byla oprávněna mít za to, že některé dokumenty, k nimž žalobkyně požadovala úplný přístup, obsahovaly osobní údaje, které mohly odůvodnit rozhodnutí odepřít žalobkyni úplný přístup k uvedeným dokumentům na základě čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001.

114 V tomto ohledu zaprvé z ustanovení čl. 2 písm. a) nařízení č. 45/2001 vyplývá, že „‚osobními údaji' [se] rozumějí veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné osobě [a] identifikovatelnou osobou se rozumí osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména s odkazem na identifikační číslo nebo na jeden či více zvláštních prvků její fyzické, fyziologické, psychické, hospodářské, kulturní nebo sociální identity".

115 Zadruhé z judikatury vyplývá, že příjmení a jména mohou být považována za osobní údaje ve smyslu čl. 2 písm. a) nařízení č. 45/2001 (rozsudek Komise v. Bavarian Lager, bod 99 výše, bod 68).

116 Kromě toho Soudní dvůr rozhodl, že operace spočívající v odkazu ve sdělovacím prostředku na různé osoby a v jejich identifikaci buď prostřednictvím jejich jména, nebo jiným způsobem, například prostřednictvím jejich telefonního čísla nebo informací o jejich pracovních podmínkách a volném čase, představuje „zpracování údajů“ ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. L 281, s. 31; Zvl. vyd. 13/15, s. 355) (rozsudek Soudního dvora ze dne 6. listopadu 2003, Lindqvist, C-101/01, Recueil, s. I-12971, bod 27).

117 Proto je třeba mít za to, že vedle jmenovitých údajů mohou být považovány za osobní údaje též informace týkající se podnikatelské nebo výdělečné činnosti osoby, jelikož se jedná o informace o pracovních podmínkách uvedených osob, a kromě toho uvedené informace mohou umožnit, pokud jsou spojeny s určitým datem nebo konkrétním kalendářním obdobím, nepřímo identifikovat fyzickou osobu ve smyslu čl. 2 písm. a) nařízení č. 45/2001.

118 V projednávaném případě však z napadeného rozhodnutí vyplývá, že pokud jde o výjimku uvedenou v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001, Komise uvedla, že nezpřístupněné části některých dokumentů obsahovaly jména osob a informace, které se dotýkaly jejich pověsti a že uvedené dokumenty odkazovaly na informace o trestních vyšetřováních, protiprávních jednáních, obvinění z korupce nevládních organizací, které byly stranami smlouvy LIEN 97-2011, přičemž tyto odkazy nutně nevyjadřují stanovisko Komise, avšak mohly by – kdyby byly zpřístupněny – poškodit pověst uvedených osob, a proto vést k porušení ochrany jejich soukromí a osobnosti.

119 V tomto ohledu je třeba nejdříve uvést, že žalobkyně nezpochybňuje, že dokumenty spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011 uvedené v bodě 110 výše obsahují osobní údaje ve smyslu nařízení č. 45/2001.

120 Dále je třeba konstatovat, že Komise provedla konkrétní a individuální přezkum dokumentů spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011 uvedených v bodě 110 výše, což také nebylo žalobkyní zpochybňováno.

121 Bez ohledu na stručnost odůvodnění uvedeného Komisí, které je shrnuto v bodě 118 výše – za účelem zdůvodnění použití výjimky uvedené v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 – vyplývá z tohoto odůvodnění, že Komise v dokumentech ze spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011 uvedených v bodě 110 výše identifikovala údaje, které by mohly být chráněny na základě ustanovení, která stanoví uvedenou výjimku.

122 Konečně žalobkyně tvrdí, že dokumenty ze spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011 uvedené v bodě 110 výše obsahují údaje pouze o jedné osobě, na kterou se nemůže vztahovat ochrana soukromí a osobnosti jednotlivce, a že tyto dokumenty mají zásadní význam pro spor mezi ní a Komisí, o který se jedná v projednávaném případě, ale také pro spor, který probíhá před tribunal de première instance de Bruxelles. Žádný z těchto argumentů však nemůže být přijat.

123 Zaprvé, jak bylo uvedeno v bodě 112 výše, podle ustanovení čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 totiž není namístě ověřovat, zda se dotčené údaje týkají osoby, na kterou se na základě uvedených ustanovení nemůže vztahovat ochrana jejího soukromí a osobnosti.

124 Zadruhé z judikatury připomenuté v bodech 99 až 101, 103 a 104 výše vyplývá, že ochrana, která musí být poskytnuta osobním údajům v rámci použití ustanovení čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001, je specifická a zesílená. Z tohoto důvodu musí být zajištěno, aby při uvedeném použití byla striktně dodržena ustanovení nařízení č. 45/2001. Na rozdíl od výjimky uvedené v čl. 4 odst. 3 druhém pododstavci nařízení č. 1049/2001 však nelze výjimku, která se řídí ustanoveními čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001, nepoužít na základě existence převažujícího veřejného zájmu. Proto i kdyby žalobkyně svým tvrzením, že dotčené dokumenty mají zásadní význam jak pro spor mezi ní a Komisí, o který se jedná v projednávaném případě, tak pro spor probíhající před tribunal de première instance de Bruxelles, měla v úmyslu se dovolávat převažujícího veřejného zájmu, bylo by nutno konstatovat, že by tento argument byl zjevně neúčinný.

125 Proto pokud jde o dokumenty uvedené v bodě 110 výše, Komise právem odepřela jejich úplné zpřístupnění na základě výjimky uvedené v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001.

126 Z bodů 108 a 125 výše vyplývá, že je třeba vyhovět třetímu žalobnímu důvodu jako částečně opodstatněnému a zároveň je třeba zrušit napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž porušuje ustanovení čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 tím, že na základě uvedených ustanovení žalobkyni výslovně odepírá přístup k dokumentům uvedeným v bodě 106 výše.

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení ustanovení čl. 4 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 1049/2001

127 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že Komise neuvedla žádný konkrétní argument odůvodňující odepření zpřístupnění dokumentů spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011 na základě čl. 4 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 1049/2001 a neprokázala, že deset let po výpovědi smlouvy by zpřístupnění dokumentů, které se týkají auditu nebo rozhodovacího procesu týkajícího se smlouvy, který je již skončen, vedlo k vážnému zásahu do její způsobilosti řádně spravovat unijní finanční prostředky a jejího rozhodovacího procesu vztahujícího se k budoucím smlouvám. Dodává, že se Komise neprávem dovolává sporu probíhajícího před tribunal de première instance de Bruxelles k tomu, aby jí odepřela úplný přístup k dokumentům ze spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011, a to z toho důvodu, že by informace, které obsahují, mohly prokázat neopodstatněnost žaloby, kterou podala Komise k tomuto soudu.

128 Konečně tvrdí, že existuje několik převažujících veřejných zájmů, které odůvodňují zpřístupnění požadovaných dokumentů, a sice zájem žalobkyně, jejích dárců, jakož i veřejnosti na určení důvodů, proč Komise jednostranně zrušila smlouvu, která byla spolufinancována žalobkyní a jež měla velký význam pro oblast veřejného zdraví, dále zájem vycházející z toho, že pro žalobu, kterou Komise podala k tribunal de première instance de Bruxelles, je nezbytné, aby byly ve veřejném zájmu určeny důvody takového chování Komise, a konečně zájem členských států na zjištění, zda Komise dodržuje unijní právní pravidla.

129 Komise v podstatě zpochybňuje opodstatněnost čtvrtého žalobního důvodu a odkazuje na argumentaci uvedenou v bodě 4.1 napadeného rozhodnutí, která se týká nutnosti obecně chránit rozhodovací proces orgánu. Tvrdí, že v rámci výjimek uvedených v ustanoveních čl. 4 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 1049/2001 není povinna zohlednit individuální zájem žalobkyně na zpřístupnění některých dokumentů, zejména za účelem zajištění lepší obhajoby v soudním řízení probíhajícím před tribunal de première instance de Bruxelles. Má za to, že žalobkyně uvádí v replice nové argumenty usilující o prokázání existence převažujícího veřejného zájmu, které tedy nejsou přípustné a jsou každopádně nedostatečné pro odchýlení se od výjimky uvedené v čl. 4 odst. 3 druhém pododstavci nařízení č. 1049/2001.

130 V projednávaném případě Tribunál připomíná, že se podle čl. 4 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 1049/2001 přístup k dokumentu, který obsahuje stanoviska pro interní použití v rámci porad a předběžných konzultací uvnitř daného orgánu, odepře i po přijetí rozhodnutí v případě, že by zpřístupnění dokumentu vážně ohrozilo rozhodovací proces orgánu, neexistuje-li převažující veřejný zájem na zpřístupnění.

131 S ohledem na zásadu striktního výkladu výjimek z práva na přístup k dokumentů orgánů připomenutou v bodě 90 výše Soudní dvůr rozhodl, že se jedná pouze o část dokumentů pro interní použití, a sice těch, které obsahují stanoviska pro interní použití v rámci rozhodovacího procesu a předběžných konzultací v dotyčném orgánu, ohledně nichž čl. 4 odst. 3 druhý pododstavec nařízení č. 1049/2001 umožňuje vydat zamítavé rozhodnutí i poté, co bylo rozhodnutí přijato, pokud by jejich zpřístupnění vážně ohrozilo rozhodovací proces tohoto orgánu (rozsudek Soudního dvora ze dne 21. července 2011, Švédsko v. MyTravel a Komise, C-506/08 P, Sb. rozh. s. I-6237, bod 79).

132 Cílem tohoto ustanovení nařízení č. 1049/2001 je tudíž chránit některé typy dokumentů vypracovaných v rámci řízení, jejichž zpřístupnění by i po skončení tohoto řízení vážně ohrozilo rozhodovací proces dotyčného orgánu. Tyto dokumenty musí obsahovat „stanoviska pro vnitřní použití v rámci porad a předběžných konzultací uvnitř daného orgánu“.

133 Konečně podle ustálené judikatury připomenuté v bodech 91 a 92 výše platí, že přezkum vyžadovaný pro vyřízení žádosti o přístup k dokumentům musí být konkrétní a individuální a že nebezpečí porušení chráněného zájmu musí být přiměřeně předvídatelné, nikoli čistě hypotetické.

– Hlavní úvahy

134 Pokud jde v projednávaném případě o dokumenty spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011, o nichž má Komise za to, že jejich obsah nemůže být zpřístupněn z toho důvodu, že se na ně vztahuje výjimka uvedená v čl. 4 odst. 3 druhém pododstavci nařízení č. 1049/2001, k těmto dokumentům mohou s ohledem na bod 4.1 napadeného rozhodnutí a tabulky, která je přílohou napadeného rozhodnutí, patřit:

— spis 1: dokumenty 4/1999, 6/1999 (rámeček 2), 7/1999 (oddíl 2) a 8/1999;

— spis 2: dokumenty 4/1999 a 1/2000 ;

— část I spisu 4: neočíslovaný dokument označený Komisí v bodě 4.1 napadeného rozhodnutí (s. 8) a v tabulce, která je přílohou uvedeného rozhodnutí (s. 3) jako dokument, u něhož není uvedeno datum, a dokumenty 2/1999, 3/1999 (rámeček 2), 4/1999 (rámečky 1, 2 a 3), 5/1999, 7/1999 až 14/1999, 16/1999, 17/1999, 19/1999 (oddíl 1), 23/1999, 25/1999, 26/1999 (oddíl 1), 1/2000, 2/2000, 4/2000, 2/2001 (rámečky 1 a 2), 3/2001 (rámečky 1 a 2), 6/2001, 13/2001 (rámečky 1 a 2) a 19/2001 (rámeček 3);

— část II spisu 4: dokumenty 2/1999 (rámeček 2), 7/1999 až 9/1999, 12/1999, 14/1999, 18/1999 (rámečky 1 a 2), 20/1999 (rámečky 2, 3, 5, 7 a 9), 2/2000 (rámeček 2), 3/2000 (rámeček 2), 4/2000 (rámeček 1), 1/2001, 2/2001 (rámečky 1 a 2), 3/2001 (rámečky 1 a 2) a 7/2001 (rámečky 1 a 2).

135 V této fázi přezkumu čtvrtého žalobního důvodu je třeba nejdříve ověřit, zda Komise v souladu s judikaturou připomenutou v bodě 92 výše provedla v napadeném rozhodnutí konkrétní a individuální přezkum každého z dokumentů uvedených v bodě 134 výše.

136 V této souvislosti je třeba konstatovat, že odůvodnění použití výjimky uvedené v ustanovení čl. 4 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 1049/2001 je uvedeno v bodě 4.1 napadeného rozhodnutí a v tabulce, která je přílohou uvedeného rozhodnutí.

137 Bod 4.1 napadeného rozhodnutí se dělí na tři části, které se vztahují k třem různým rozhodovacím procesům týkajícím se provádění auditu a šetření v souvislosti se smlouvou LIEN 97-2011 (bod 4.1.1), výpovědi smlouvy LIEN 97-2011 (bod 4.1.2) a možnosti přijmout příkaz k vrácení finančních prostředků a k jeho provedení (bod 4.1.3). Kromě toho před těmito třemi body jsou uvedeny čtyři pododstavce, které představují úvod bodu 4.1 napadeného rozhodnutí (dále jen „úvod bodu 4.1“). Konečně z odůvodnění napadeného rozhodnutí, které začíná druhým pododstavcem bodu 4.1.3 (viz s. 10 napadeného rozhodnutí) a končí poslední větou bodu 4.1, vyplývá, že uvedené odůvodnění se týká všech oblastí, na které se vztahují výše uvedené body 4.1.1, 4.1.2 a 4.1.3. V důsledku toho je třeba mít za to, že toto odůvodnění představuje závěr bodu 4.1 napadeného rozhodnutí (dále jen „odůvodnění, které je uvedeno v závěru bodu 4.1“).

138 Pokud jde zaprvé o odůvodnění, které je uvedeno v úvodu bodu 4.1 napadeného rozhodnutí, je třeba uvést, že se Komise omezila na připomenutí ustanovení čl. 4 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 1049/2001, na vyjmenování všech dokumentů, u nichž uplatnila výjimku podle uvedených ustanovení, a konečně na to, že uvedla, že obsah těchto dokumentů „neodráží definitivní stanoviska

Komise, ale obsahuje úvahy, strategie vyjednávání a možné scénáře koncipované úředníky Komise“ a že „tyto dokumenty byly vypracovány za tím účelem, aby poskytly pokyny k vnitřnímu použití a v průběhu rozhodovacího procesu sloužily jako přípravné dokumenty pro stanoviska“.

139 V důsledku toho odůvodnění uvedené v úvodu bodu 4.1 napadeného rozhodnutí neobsahuje konkrétní a individuální přezkum dokumentů ze spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011, u nichž Komise uplatnila výjimku uvedenou v čl. 4 odst. 3 druhém pododstavci nařízení č. 1049/2001.

140 Pokud jde zadruhé o odůvodnění uvedené v bodech 4.1.1 až 4.1.3 napadeného rozhodnutí, je třeba konstatovat, že Komise se omezila na abstraktní a obecné uvedení důvodů, proč měla za to, že se na dokumenty ze spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011 vyjmenované v těchto třech bodech použije výjimka uvedená v čl. 4 odst. 3 druhém pododstavci nařízení č. 1049/2001.

141 V bodě 4.1.1, který se týká rozhodovacího procesu vztahujícího se k „přípravě inspekce, jakož i ke stanoviskům k otázce, zda, kdy a jak měl být proveden audit“, Komise totiž pouze vyjmenovala dokumenty ze spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011, které se vztahovaly k takovému procesu, a obecně uvedla, že se týkají schůzek a telefonických rozhovorů úředníků, kteří měli na starosti smlouvu LIEN 97-2011 a kteří zjišťovali všechny relevantní okolnosti, které vedly žalobkyni ke změně partnera v rámci uvedené smlouvy. Nakonec dodává, že její definitivní stanovisko k inspekci provedené v projednávaném případě a ke skutečnostem souvisejícím se změnou partnera, bylo žalobkyni sděleno a bylo uvedeno v několika zpřístupněných dokumentech.

142 Rovněž v bodě 4.1.2, který se týká rozhodovacího procesu vztahujícího se k „[v]ýpovědi smlouvy [LIEN 97-2011]“, Komise pouze vyjmenovala dokumenty spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011, které se vztahovaly k takovému procesu, a obecně uvedla, že představují vnitřní konzultace a návrhy, kterých se z velké části nedržela při definitivním rozhodnutí o výpovědi smlouvy LIEN 97-2011.

143 Konečně v bodě 4.1.3, který se týká rozhodovacího procesu vztahujícího se k možnosti přijmout příkaz k vrácení finančních prostředků a k jeho provedení, Komise pouze vyjmenovala dokumenty spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011, které se vztahovaly k takovému procesu, a obecně uvedla, že mnohé z nich obsahovaly výpočty, které její útvary nepoužily. Nakonec dodává, že její definitivní stanovisko týkající se výše částky, která má být navrácena, a konečných výpočtů, na nichž byl založen příkaz k vrácení finančních prostředků, bylo sděleno.

144 Proto odůvodnění uvedené v bodech 4.1.1 až 4.1.3 napadeného rozhodnutí neobsahuje konkrétní a individuální přezkum dokumentů spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011, u nichž Komise uplatnila výjimku uvedenou v čl. 4 odst. 3 druhém pododstavci nařízení č. 1049/2001.

145 Pokud jde zatřetí o odůvodnění uvedené v závěru bodu 4.1 napadeného rozhodnutí, Komise v něm uvádí několik argumentů, které jsou vyloženy v bodech 159 až 161 níže, v jejichž světle má za to, že zpřístupnění dokumentů spisu týkajícího se dotčené smlouvy LIEN 97-2011 „by poskytlo veřejnosti přehled o [jejích] pracovních metodách […] používaných při přijímání rozhodnutí […] [a že] taková situace by měla velmi nepříznivé důsledky pro [její] rozhodovací proces […] ve věcech tohoto druhu“. Je nutno konstatovat, že takové odůvodnění je obecné a abstraktní a neobsahuje konkrétní a individuální přezkum dokumentů spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011, u nichž Komise uplatnila výjimku uvedenou v čl. 4 odst. 3 druhém pododstavci nařízení č. 1049/2001.

146 Začtvrté, pokud jde o tabulku, která je přílohou napadeného rozhodnutí, stačí konstatovat, že Komise v posledním pododstavci na straně 3 uvedeného rozhodnutí uvádí, že „[p]okud dokument není neomezeně přístupný, je [v uvedené tabulce] učiněn odkaz na nařízení č. 1049/2001 a na příslušné výjimky“.

147 Jak je uvedeno v nadpisech šesti sloupců tabulky, která je přílohou napadeného rozhodnutí, Komise dále uvedla ve zmíněných sloupcích ve vztahu ke každému z uvedených dokumentů pouze toto:

— jeho číslo (sloupec 1);

— jeho datum (sloupec 2);

— jeho popis (sloupec 3);

— jeho obsah a působnost (sloupec 4);

— stav jeho zpřístupnění (sloupec 5);

— výjimky, které jsou na něj uplatnitelné (sloupec 6).

148 V této tabulce Komise tedy souhrnně popisuje předmět každého z uvedených dokumentů, stav jeho zpřístupnění a v případě odepření neomezeného přístupu k dokumentu právní základ uvedeného odepření. Naproti tomu neobsahuje žádné odůvodnění umožňující pochopit, proč by úplné zpřístupnění obsahu dokumentu vedlo k porušení zájmu chráněného výjimkou uplatněnou Komisí.

149 V důsledku toho tabulka, která je přílohou napadeného rozhodnutí, neobsahuje konkrétní a individuální přezkum dokumentů spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011, na které Komise uplatnila výjimku založenou na čl. 4 odst. 3 druhém pododstavci nařízení č. 1049/2001.

150 Ze všech úvah výše uvedených vyplývá, že jelikož nebyl v napadeném rozhodnutí proveden konkrétní a individuální přezkum porušení zájmu chráněného čl. 4 odst. 3 druhým pododstavcem nařízení č. 1049/2001, které by pramenilo ze zpřístupnění některého z dokumentů spisu týkajícího se smlouvy, které jsou vyjmenovány v bodě 134 výše, porušila Komise tím, že výslovně odepřela zpřístupnění uvedených dokumentů na základě uvedených ustanovení, tato ustanovení.

– Doplňující úvahy

151 Jen pro úplnost je třeba v zájmu řádného výkonu spravedlnosti a s ohledem na cíl spočívající v rychlém a snadném vyřizování žádostí o přístup k dokumentům dotyčných orgánů sledovaný nařízením č. 1049/2001, který je připomenut v bodě 68 výše, zejména za tím účelem, aby Komise mohla vyvodit z tohoto rozsudku všechny užitečné důsledky, přezkoumat, zda se Komise může bez ohledu na závěr uvedený v bodě 150 výše dovolávat u všech dokumentů vyjmenovaných v bodě 134 výše výjimky uvedené v ustanovení čl. 4 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 1049/2001 a dále, zda může z titulu uvedené výjimky spoléhat na obecné a abstraktní odůvodnění, které formulovala za účelem odepření zpřístupnění uvedených dokumentů.

152 Zaprvé s ohledem na judikaturu připomenutou v bodě 131 výše je třeba přezkoumat, zda dokumenty uvedené v bodě 134 výše obsahují stanoviska ve smyslu čl. 4 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 1049/2001.

153 Avšak s ohledem na okolnosti uvedené ve spise k projednávané věci a jelikož Komise neprovedla konkrétní a individuální přezkum dokumentů spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011, u nichž uplatnila ustanovení čl. 4 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 1049/2001, nemůže Tribunál rozhodnout o tom, zda všechny dokumenty uvedené v bodě 134 výše mohou být kvalifikovány jako stanoviska, či nikoliv. Proto v zájmu řádného výkonu spravedlnosti rozhodne Tribunál o uvedené kvalifikaci pouze v těch případech, kdy uvedené dokumenty zjevně neobsahují stanoviska ve smyslu čl. 4 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 1049/2001.

154 Tribunál tedy po přezkumu odpovědi Komise na druhé důkazní opatření s ohledem na judikaturu připomenutou v bodě 131 výše a úvahy uvedené v bodě 53 výše konstatuje, že z dokumentů vyjmenovaných v bodě 134 výše, následující dokumenty zjevně neobsahují stanoviska, nýbrž:

— sdělení o telefonických rozhovorech nebo schůzkách se žalobkyní či o výměně mezi zaměstnanci informací nebo komentářů týkajících se žalobkyně, a sice:

— spis 1: dokumenty 4/1999 a 7/1999 (oddíl 2);

— spis 2: dokument 4/1999;

— část I spisu 4: dokumenty 2/1999, 12/1999, 13/1999, 16/1999, 19/1999 (oddíl 1) a 2/2000;

— část II spisu 4: dokumenty 9/1999, 14/1999 a 4/2000 (rámeček 1);

— nebo obecné komentáře k věci týkající se smlouvy LIEN 97-2011, a sice:

— část I spisu 4: dokument 4/1999 (rámečky 1 a 2);

— část II spisu 4: dokumenty 2/1999 (rámeček 2), 2/2000 (rámeček 2) a 3/2000 (rámeček 2);

— nebo žádosti o obecné informace vztahující se k věci týkající se smlouvy LIEN 97-2011 nebo jejich výměny, a sice:

— část I spisu 4: dokumenty 8/1999 až 11/1999 a 23/1999;

— část II spisu 4: dokumenty 7/1999, 8/1999, 20/1999 (rámečky 2, 3 a 9) a 3/2000 (rámeček 2);

— nebo obecné pokyny nebo komentáře k provádění auditu ve věci týkající se smlouvy LIEN 97-2011, a sice:

— spis 1: dokument 6/1999 (rámeček 2);

— část I spisu 4: dokumenty 3/1999 (rámeček 2) a 17/1999;

— část II spisu 4: dokument 12/1999.

155 Komise se proto zjevně nesprávně dovolávala ustanovení čl. 4 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 1049/2001 k tomu, aby odepřela přístup k dokumentům ze spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011 vyjmenovaným v bodě 154 výše, a to v tom, že uvedené dokumenty zjevně neobsahovaly stanoviska ve smyslu uvedeného článku.

156 Zadruhé je třeba určit, zda – pokud jde o dokumenty uvedené v bodě 134 výše, s výjimkou těch, které jsou uvedeny v bodě 154 výše, neboť tyto zjevně neobsahují stanoviska – by abstraktní a obecné odůvodnění, které Komise uvedla ve vztahu k nim v napadeném rozhodnutí, mohlo vedle konkrétního a individuálního odůvodnění podložit odepření zpřístupnění uvedených dokumentů.

157 Uvedené odůvodnění, které je uvedeno v bodech 138, 141 až 143 a 145 výše, může být rozděleno do čtyř výše vymezených kategorií.

158 Nejprve z odůvodnění uvedeného v úvodu bodu 4.1 napadeného rozhodnutí a v bodech 4.1.1 až 4.1.3 uvedeného rozhodnutí vyplývá, že dotyčné dokumenty obsahují stanoviska unijních zaměstnanců, která byla v souvislosti se smlouvou LIEN 97-2011 vypracována v rámci konzultací a předběžných porad. Konkrétně se podle Komise tato stanoviska týkají rozhodnutí přijatých jednak ohledně provádění auditu a šetření, jednak ohledně výpovědi uvedené smlouvy a možnosti vydat příkaz k vrácení finančních prostředků. Uvedená stanoviska však podle názoru Komise nevyjadřují definitivní stanoviska, která Komise přijala v těchto třech oblastech.

159 Dále z odůvodnění uvedeného v závěru bodu 4.1 napadeného rozhodnutí vyplývá, že za účelem ochrany základních zásad, na kterých je založen rozhodovací proces Komise, a zejména zásady kolegiality, je třeba zaručit, aby její zaměstnanci mohli svobodně vyjádřit svá stanoviska a návrhy.

160 Rovněž z odůvodnění uvedeného v závěru bodu 4.1 napadeného rozhodnutí vyplývá, že by zpřístupnění dokumentů vyjmenovaných v bodě 134 výše poskytlo veřejnosti přehled o pracovních metodách Komise používaných při přijímání rozhodnutí. Podle Komise by to proto mělo velmi nepříznivé důsledky pro rozhodovací proces v podobných věcech.

161 Konečně, z odůvodnění uvedeného v závěru bodu 4.1 napadeného rozhodnutí vyplývá, že by zpřístupnění dokumentů týkajících se způsobu výpočtu, který byl přijat pro účely žádosti o navrácení, představovalo předvídatelné riziko pro vnitrostátní soudní řízení probíhající v Belgii.

162 Pokud jde o tyto čtyři kategorie obecného a abstraktního odůvodnění, Tribunál zaprvé konstatuje, že argument Komise, že dotčené dokumenty nemohou být zpřístupněny, neboť obsahují osobní názory jejích zaměstnanců vyslovené pro vnitřní účely ve fázi předcházející konečnému rozhodnutí Komise a nadto ani nevyjadřují stanovisko, které nakonec přijala, je v rozporu se samotným zněním čl. 4 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 1049/2001.

163 Je třeba totiž uvést, že čl. 4 odst. 3 druhý pododstavec nařízení č. 1049/2001 výslovně připouští, aby po přijetí rozhodnutí, byl přístup k dokumentu, který obsahuje stanoviska pro vnitřní použití v rámci porad a předběžných konzultací uvnitř daného orgánu, poskytnut, ledaže by zpřístupnění dokumentu vážně ohrozilo rozhodovací proces orgánu.

164 V projednávaném případě se však Komise omezila na tvrzení, že „[s]kutečnost, že dotčené dokumenty, které se týkají provádění auditu nebo výpovědi smlouvy, byly vypracovány a použity před řadou let, nebrání tomu, aby bylo oprávněné předpokládat, že [její] rozhodovací proces […] může být vážně ohrožen z výše uvedených důvodů“. Z důvodu svého čistě hypotetického charakteru je takové odůvodnění nedostatečné s ohledem na požadavek – připomenutý v bodě 91 výše – na existenci konkrétního objektivního rizika, a nikoliv hypotetického, porušení chráněného zájmu.

165 Zadruhé, Komise nemůže tvrdit, že zpřístupnění dokumentů týkajících se provádění auditu a příkazu k vrácení finančních prostředků dotčeného v projednávané věci by příjemcům unijních prostředků umožnilo obcházet pravidla použitelná v oblasti auditu nebo příkazu k vrácení finančních prostředků, a proto by v budoucnu velmi vážně ohrozilo její rozhodovací proces.

166 Postupy provádění auditu spočívají totiž na právních normách a vědeckých pravidlech, které jsou odborníkům známy, jelikož jsou vyučovány v rámci auditorských studijních programů. Totéž platí pro pravidla provádění příkazu k vrácení finančních prostředků. Proto nelze tvrdit, že by znalost takových pravidel vážně ohrozila rozhodovací proces v projednávaném případě, který byl ukončen, nebo dokonce rozhodovací proces Komise v podobných věcech.

167 Zatřetí, Komise nemůže své odepření přístupu ke sporným dokumentům odůvodnit ani nutností chránit v budoucnu v podobných situacích své zaměstnance před jakýmkoliv vnějším tlakem, a tedy rozhodovací proces v podobných věcech.

168 I kdyby totiž sporné dokumenty skutečně obsahovaly údaje týkající se zaměstnanců Komise, které by neměly být přístupné, aby tito zaměstnanci nebyli vystaveni vnějším tlakům, je nutno nejprve konstatovat – jak vyplývá z toho, co bylo připomenuto uvedených v bodech 130 až 132 výše – že předmětem čl. 4 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 1049/2001 je nikoliv ochrana osobních údajů, které by zejména mohly vystavit zaměstnance vnějším tlakům, ale pouze ochrana určitých druhů dokumentů. Dále je třeba připomenout, že unijní zákonodárce v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 stanovil zvláštní ustanovení, jehož výslovně uvedeným cílem je omezit, pokud je to nutné, zpřístupnění osobních údajů v zájmu ochrany soukromí a osobnosti jednotlivců.

169 Komise proto nemůže založit své odepření zpřístupnit takové osobní údaje na ustanoveních čl. 4 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 1049/2001.

170 Začtvrté je třeba konstatovat, že v rozporu s tvrzením Komise, nemůže skutečnost, že se některé dokumenty týkají výpočtu částky, která má být navrácena a jež je předmětem sporu probíhajícího před vnitrostátním belgickým soudem, odůvodnit odepření zpřístupnit uvedené dokumenty ze spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011.

171 Je zajisté pravda, že bod 16 odůvodnění nařízení č. 1049/2001 uvádí, že režimem přístupu veřejnosti k dokumentům orgánů, který uvedené nařízení zavádí, nejsou dotčena stávající práva soudních orgánů na přístup k dokumentům.

172 Z ustanovení nařízení č. 1049/2001 však nevyplývá, že práva vnitrostátních soudních orgánů na přístup k dokumentům umožňují se odchýlit od obecného pravidla přístupu veřejnosti k dokumentům orgánů stanoveného nařízením č. 1049/2001, a to zvláště s ohledem na judikaturu připomenutou v bodě 90 výše, podle níž výjimky z uvedeného práva musí být vykládány striktně a jsou taxativně uvedeny v článku 4 nařízení č. 1049/2001.

173 Pokud jde tedy o dokumenty, které se týkají výpočtu částky, která má být předmětem žádosti o navrácení, Komise neprávem odepřela zpřístupnění jejich obsahu z důvodu, že uvedený výpočet byl předmětem sporu probíhajícího před vnitrostátním belgickým soudem.

174 Z výše uvedených doplňujících úvah vyplývá, že žádné ze čtyř abstraktních a obecných odůvodnění, která Komise uvedla ve vztahu k dokumentům uvedeným v bodě 134 výše, nemůže vedle konkrétního a individuálního odůvodnění podložit odepření zpřístupnit uvedené dokumenty.

175 Pokud jde o protiprávnost uvedenou v bodě 150 výše, je třeba – a přitom není namístě přezkoumat argumenty žalobkyně týkající se existence převažujícího veřejného zájmu – vyhovět čtvrtému žalobnímu důvodu v plném rozsahu, a proto zrušit napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž na základě výjimky uvedené v čl. 4 odst. 3 druhém pododstavci nařízení č. 1049/2001 žalobkyni výslovně odepírá přístup k dokumentům ze spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2001, které jsou vyjmenovány v bodě 134 výše.

Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění

176 Žalobkyně vytýká Komisi, že nevysvětlila důvody, proč se počet dokumentů, o jejichž obsahu rozhodla, že částečně nebo vůbec nespadá do rozsahu žádosti o neomezený přístup k dokumentům ze spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011, mezi původní odpovědí a napadeným rozhodnutím zvýšil. Komise ani nevysvětlila, zaprvé na jakém právním základě rozhodla, že některé dokumenty nebo části dokumentů vůbec či částečně nespadají do rozsahu uvedené žádosti o přístup, a zadruhé důvody, proč spis týkající se smlouvy LIEN 97-2011 obsahuje dokumenty nebo části dokumentů, které se uvedeného předmětu nijak netýkají. Žalobkyně dodává, že na tyto nesoudržnosti, či dokonce rozporuplnosti, které vyplývají z napadeného rozhodnutí, jasně upozornila v obou dopisech, které zaslala předsedovi Komise dne 11. června 2010 a 11. srpna 2010 a jež jsou přílohou repliky.

177 Komise zpochybňuje opodstatněnost druhého žalobního důvodu a v tomto ohledu má za to, že právně dostačujícím způsobem splnila svou povinnost uvést odůvodnění, pokud jde o výjimky, na kterých je založeno její rozhodnutí odepřít poskytnutí úplného přístupu k dokumentům ze spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011.

178 V projednávaném případě je třeba úvodem konstatovat, že oba dopisy žalobkyně zaslané předsedovi Komise dne 11. června 2010 a 11. srpna 2010 byly zaslány po přijetí napadeného rozhodnutí a po předložení návrhu v projednávané věci. Takové dopisy, které byly sepsány samotnou žalobkyní, nemohou být považovány za důkazy, jejichž existenci žalobkyně odhalila v průběhu tohoto řízení. Taková kvalifikace by totiž umožnila účastníku řízení, aby si sám vytvořil důkaz a obešel pravidlo o předkládání důkazů žalobcem ve fázi žaloby, které je stanoveno v článku 44 jednacího řádu. Ze stejného důvodu ani nelze mít za to, že existence uvedených dopisů, která vyšla najevo v průběhu tohoto řízení, představuje nové okolnosti, jež umožňují předložení nového žalobního důvodu ve smyslu čl. 48 odst. 2 jednacího řádu.

179 Proto je třeba zamítnout návrh žalobkyně na založení obou dopisů zaslaných předsedovi Komise dne 11. června 2010 a 11. srpna 2010 do spisu k projednávané věci.

180 Je třeba připomenout, že z ustálené judikatury vyplývá, že povinnost uvést odůvodnění je podstatnou formální náležitostí, která musí být odlišena od otázky opodstatněnosti odůvodnění, která souvisí s legalitou sporného aktu po meritorní stránce (rozsudek Tribunálu ze dne 12. prosince 2007, Akzo Nobel a další v. Komise, T-112/05, Sb. rozh. s. II-5049, bod 94).

181 Podle ustálené judikatury platí, že odůvodnění vyžadované článkem 296 SFEU musí být přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musejí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a unijní soud mohl vykonávat svůj přezkum. Požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů, jakož i zájmu, který mohou mít osoby, kterým je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká, na získání těchto vysvětlení. Není požadováno, aby odůvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky výše uvedeného článku 296, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (rozsudky Soudního dvora ze dne 2. dubna 1998, Komise v. Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Recueil, s. I-1719, bod 63, a Sison v. Rada, bod 90 výše, bod 80).

182 Co se týče žádosti o přístup k dokumentům, musí dotčený orgán, jestliže takový přístup odepře, v každém konkrétním případě na základě informací, kterými disponuje, prokázat, že dokumenty, ke kterým je požadován přístup, skutečně spadají pod výjimky vyjmenované v nařízení č. 1049/2001 (rozsudky Tribunálu ze dne 26. dubna 2005, Sison v. Rada, T-110/03, T-150/03 a T-405/03, Sb. rozh. s. II-1429, bod 60, a ze dne 17. května 2006, Kallianos v. Komise, T-93/04, Sb. VS s. I-A-2-115 a II-A-2-537, bod 90). V rámci této judikatury tedy orgánu, který odepřel přístup k dokumentu, přísluší, aby poskytl odůvodnění umožňující pochopit a ověřit, zda požadovaný dokument skutečně souvisí s oblastí, na kterou se vztahuje uvedená výjimka, a zda je potřeba ochrany ohledně této výjimky skutečná (výše uvedený rozsudek ze dne 26. dubna 2005, Sison v. Rada, bod 61).

183 V projednávaném případě je třeba za účelem posouzení opodstatněnosti druhého žalobního důvodu rozlišit tyto tři kategorie dokumentů:

— dokumenty, o nichž Komise nerozhodla, protože vzhledem k tomu, že nebyly předmětem potvrzující žádosti ve smyslu článku 8 nařízení č. 1049/2001, nespadaly do rozsahu žádosti o dotčený přístup;

— dokumenty, o nichž Komise nerozhodla, protože vzhledem k tomu, že se netýkají smlouvy LIEN 97-2011, nespadaly do rozsahu žádosti o dotčený přístup;

— dokumenty nebo části dokumentů, k nimž Komise odepřela žalobkyni přístup z toho důvodu, že se na ně vztahovaly výjimky uvedené v článku 4 nařízení č. 1049/2001.

Dokumenty, o nichž Komise nerozhodla, protože vzhledem k tomu, že nebyly předmětem potvrzující žádosti ve smyslu článku 8 nařízení č. 1049/2001, nespadaly do rozsahu žádosti o přístup

184 Je nesporné, že těmito dokumenty jsou jiné dokumenty předané spolupracovníkovi veřejného ochránce práv, jak jsou označeny v původní žádosti.

185 Pokud jde o tyto dokumenty, je třeba mít za to, že nepřijetí rozhodnutí ze strany Komise, zatímco – jak bylo konstatováno v bodě 61 výše – z původní žádosti výslovně vyplývá, že žalobkyně požadovala neomezený přístup k jiným dokumentů předaným spolupracovníkovi veřejného ochránce práv, musí být kvalifikováno jako implicitní odepření přístupu ve smyslu článku 8 nařízení č. 1049/2001, proti němuž lze podat žalobu k Tribunálu.

186 Takové implicitní odepření však již pojmově implikuje absolutní neexistenci odůvodnění. Z toho vyplývá, že i kdyby byly úvahy a tvrzení, které Komise v tomto ohledu uvedla před unijním soudem, správné, nemohou napravit takovou neexistenci odůvodnění (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního

dvora ze dne 24. října 1996, Německo a další v. Komise, C-329/93, C-62/95 a C-63/95, Recueil, s. I-5151, bod 48, a rozsudek Tribunálu ze dne 19. října 2005, Freistaat Thüringen v. Komise, T-318/00, Sb. rozh. s. II-4179, bod 127). Tak tomu je zejména v případě údajně nepřesného znění původní žádosti. Jak bylo totiž uvedeno v bodech 83 a 85 výše, v takovém případě musí Komise v souladu s čl. 6 odst. 2 nařízení č. 1049/2001 a zásadou řádné správy vyzvat žadatelku, aby přesněji vymezila požadované dokumenty, což však v projednávaném případě neučinila.

187 Z výše uvedených úvah vyplývá, že napadené rozhodnutí obsahuje implicitní odepření přístupu k jiným dokumentům předaným spolupracovníkovi veřejného ochránce práv požadovaným žalobkyní a že tímto odepřením není splněna povinnost uvést odůvodnění, kterou článek 296 SFEU ukládá unijním orgánům.

Dokumenty, o nichž Komise nerozhodla, protože vzhledem k tomu, že se netýkají smlouvy LIEN 97-2011, nespadaly do rozsahu žádosti o přístup

188 Co se týče těchto dokumentů, je třeba nejprve upozornit na to, že v odpovědi na otázku položenou Tribunálem v průběhu jednání žalobkyně výslovně potvrdila, že se její žádost o přístup vztahovala pouze k dokumentům týkajícím se smlouvy LIEN 97-2011. S ohledem na předmět uvedené žádosti, jak jej potvrdila žalobkyně během jednání, je tedy třeba na základě odpovědi Komise na druhé důkazní opatření zkoumat, zda Komise měla právem za to, že se obsah některých dokumentů ze spisu k smlouvě LIEN 97-2011 tohoto předmětu vůbec netýká nebo se jej týká pouze částečně. V tomto ohledu je třeba připomenout, že uvedenými dokumenty jsou dokumenty, které jsou vyjmenovány v bodě 3.1 napadeného rozhodnutí.

– Dokumenty, jejichž obsah údajně vůbec nespadá do rozsahu žádosti o přístup

189 K dokumentům, o nichž Komise měla za to, že jejich obsah vůbec nespadá do rozsahu žádosti o přístup, mohou s ohledem na bod 3.1 napadeného rozhodnutí a tabulku, která je přílohou uvedeného rozhodnutí, patřit:

— spis 1: dokument 7/1999, oddíl 1 (e-mail zaslaný Evropskému dobrovolnickému centru dne 30. března 1999 v 9:50);

— část I spisu 4: dokument 6/1999 [uvedený pouze v tabulce, která je přílohou napadeného rozhodnutí (strana 5)];

— část II spisu 4: dokumenty 15/1999, 21/1999, 23/1999, 24/1999, 26/1999, 1/2000, 5/2000, 6/2000, 10/2000, 11/2000, 14/2000, 4/2001 a 6/2001.

190 Na základě přezkumu odpovědi Komise na druhé důkazní opatření Tribunál nejprve konstatuje, že obsah následujících dokumentů, o němž měla Komise za to, že údajně vůbec nespadá do rozsahu žádosti žalobkyně o přístup, je naopak jednak přímo nebo nepřímo, jednak úplně nebo částečně spojen s předmětem žádosti o přístup ke spisu smlouvy LIEN 97-2011, přičemž Tribunálu nepřísluší označit dotčené části uvedených dokumentů v tomto rozsudku, a sice:

— spis 1: dokument 7/1999, oddíl 1;

— část I spisu 4: dokument 6/1999;

— část II spisu 4: dokumenty 15/1999, 21/1999, 24/1999, 26/1999, 1/2000, 10/2000 a 6/2001.

191 Dále, pokud jde o dokument 23/1999 v části II spisu 4, jenž se týká smlouvy LIEN 97-2011, Tribunál konstatuje, že v rozporu s údajem, který Komise uvedla na straně 12 tabulky, která je přílohou napadeného rozhodnutí, jeho obsah se nevztahuje pouze ke schůzce, která se netýká smlouvy

LIEN 97-2011. I když tomu tak je v druhém oddílu uvedeného dokumentu, který začíná slovním spojením „Now, an other very important issue“, obsah prvního oddílu téhož dokumentu, který začíná po uvedení slovního spojení „Dear Isabella“, se však týká smlouvy LIEN 97-2011.

192 Rovněž pokud jde o dokument 6/2000 v části II spisu 4, jenž se týká smlouvy LIEN 97-2011, Tribunál konstatuje, že tento dokument obsahuje první oddíl, v němž je uveden obsah e-mailu, jehož předmět se netýká smlouvy LIEN 97-2011, a druhý oddíl, který obsahuje ručně psané poznámky. Tyto poznámky jsou dostatečně čitelné k tomu, aby mohl být určen vývoj událostí souvisejících se smlouvou LIEN 97-2011. Kromě toho jsou některé z uvedených událostí popsány v dokumentu 23/1999 v části I spisu 4, jenž se týká smlouvy LIEN 97-2011, přičemž uvedený dokument byl s výjimkou řádku 49 tabulky, kterou obsahuje, zveřejněn. V důsledku toho se týká skutečnosti, která není předmětem žádosti žalobkyně o přístup, pouze obsah prvního oddílu dokumentu 6/2000 v části II spisu 4 spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011.

193 Konečně Tribunál konstatuje, že Komise měla právem za to, že se na obsah následujících dokumentů vůbec nevztahuje předmět žádosti žalobkyně o přístup: část II spisu 4: dokumenty 5/2000, 11/2000, 14/2000 a 4/2001.

194 Z výše uvedených zjištění vyplývá, že pokud jde o dokumenty vyjmenované v bodě 190 výše, dokument 23/1999 (oddíl 1) v části II spisu 4 a dokument 6/2000 (oddíl 2) v části II spisu 4, je třeba mít za to, že tak jako v závěru uvedeném v bodě 187 výše, obsahuje napadené rozhodnutí implicitní odepření přístupu k těmto dokumentů požadovaným žalobkyní a že tímto odepřením není splněna povinnost uvést odůvodnění, kterou článek 296 SFEU ukládá unijním orgánům.

– Dokumenty, jejichž obsah údajně částečně nespadá do rozsahu žádosti o přístup

195 Pokud jde o tyto dokumenty, mohou být s ohledem na bod 3.1 napadeného rozhodnutí a tabulku, která je přílohou uvedeného rozhodnutí, být identifikovány takto:

— spis 1: dokumenty 1/1999, 2/1999 a 6/1999;

— spis 2: dokumenty 1/1999 a 5/1999;

— část I spisu 4: dokumenty 1/1999, 3/1999 (rámeček 1), 14/2001 (rámeček 4) a 19/2001 (rámečky 1 a 2);

— část II spisu 4: dokumenty 1/1999, 2/1999, 5/1999, 12/1999, 18/1999, 20/1999, 22/1999, 2/2000 až 4/2000, 8/2000, 9/2000 a 9/2001.

196 Na základě přezkumu odpovědi Komise na druhé důkazní opatření, Tribunál konstatuje, že obsah následujících dokumentů, o němž měla Komise za to, že údajně nebyl předmětem žádosti žalobkyně o přístup, se naopak smlouvy LIEN 97-2011 přímo nebo nepřímo týká:

— spis 1: dokumenty 2/1999 a 6/1999 (rámeček 1);

— spis 2: dokument 1/1999;

— část I spisu 4: dokumenty 3/1999 (rámeček 1), 14/2001 (rámeček 4) a 19/2001 (rámečky 1 a 2);

— část II spisu 4: dokumenty 1/1999 (rámeček 1), 12/1999, 3/2000 (rámeček 3), 8/2000 a 9/2001 (rámeček 4).

197 Naproti tomu Tribunál konstatuje, že Komise měla právem za to, že obsah následujících dokumentů nebyl předmětem žádosti o přístup:

— spis 1: dokument 1/1999;

— spis 2: dokument 5/1999;

— část I spisu 4: dokument 1/1999;

— část II spisu 4: dokumenty 1/1999 (rámečky 2 až 4), 2/1999 (rámečky 1 a 3), 5/1999, 18/1999 (rámeček 3), 20/1999 (rámeček 11), 22/1999, 2/2000 (rámečky 1 a 3), 3/2000 (rámeček 1), 4/2000 (rámeček 2) a 9/2000.

198 Z výše uvedených zjištění vyplývá, že u dokumentů vyjmenovaných v bodě 196 výše je třeba mít za to, že tak jako v závěru uvedeném v bodě 187 výše obsahuje napadené rozhodnutí implicitní odepření přístupu k těmto dokumentů požadovaným žalobkyní a že tímto odepřením není splněna povinnost uvést odůvodnění, kterou článek 296 SFEU ukládá unijním orgánům.

Dokumenty, k nimž Komise odepřela žalobkyni přístup z toho důvodu, že se na ně vztahovaly výjimky uvedené v článku 4 nařízení č. 1049/2001

199 Pokud jde o obsah těchto dokumentů, je třeba nejprve připomenout, že se Komise k tomu, aby k nim odepřela žalobkyni přístup, opřela o ustanovení čl. 4 odst. 1 písm. b) a odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 1049/2001.

200 Je zajisté pravda, že z napadeného rozhodnutí vyplývá, že obsahuje v bodě 4, nadepsaném „Odůvodnění odepření přístupu“, všechny důvody, proč měla Komise za to, že by zpřístupnění obsahu dotyčných dokumentů ohrozilo cíle chráněné článkem 4 odst. 1 písm. b) a čl. 4 odst. 3 druhým pododstavcem nařízení č. 1049/2001, a že tedy muselo být na základě uvedených článků odepřeno.

201 Jak však bylo připomenuto v bodě 181 výše, vyžadované odůvodnění musí mimo jiné umožnit unijnímu soudu vykonat svůj přezkum. S ohledem na judikaturu citovanou v bodě 182 výše je třeba ověřit, zda dokumenty, u nichž se Komise dovolávala ustanovení čl. 4 odst. 1 písm. b) a odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 1049/2001, skutečně souvisí s oblastí, na kterou se vztahuje uplatněná výjimka, a zda potřeba ochrany týkající se této výjimky je skutečná.

202 Zaprvé, pokud jde o dokumenty, u nichž se Komise dovolávala výjimky uvedené v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001, ze zjištění uvedených v bodech 106 a 110 výše vyplývá, že uvedené dokumenty jsou skutečně dotčeny oblastí, na kterou se vztahuje uvedená výjimka. Kromě toho z bodů 97 až 126 výše vyplývá, že Tribunál mohl vykonat svůj soudní přezkum napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž se týká uvedených dokumentů. Proto pokud jde o tyto dokumenty, Komise splnila povinnost uvést odůvodnění, kterou článek 296 SFEU ukládá unijním orgánům.

203 Zadruhé, pokud jde dokumenty, u nichž se Komise dovolávala výjimky uvedené v čl. 4 odst. 3 druhém pododstavci nařízení č. 1049/2001 bez ohledu na skutečnost, že Tribunál v bodě 155 výše došel k závěru, že dokumenty uvedené v bodě 154 výše zjevně nejsou stanovisky ve smyslu tohoto ustanovení, je nutno konstatovat, že v rozporu s požadavky uloženými judikaturou uvedenou v bodě 182 výše Komise kromě toho neuvedla, v čem uvedené dokumenty podle ní obsahovaly taková stanoviska. Proto odepřením zpřístupnění dokumentů uvedených v bodě 154 výše nebyla splněna povinnost uvést odůvodnění, kterou článek 296 SFEU ukládá unijním orgánům.

204 Pokud jde naproti tomu o jiné dokumenty, než jsou ty, které jsou uvedeny v bodě 154 výše, u nichž se Komise dovolávala výjimky uvedené v čl. 4 odst. 3 druhém pododstavci nařízení č. 1049/2001, z odůvodnění uvedeného v bodech 134 až 174 výše, které se týká čtvrtého žalobního důvodu, vyplývá, že bez ohledu na zjištěnou protiprávnost uvedené dokumenty skutečně souvisí s oblastí, na kterou se vztahuje uvedená výjimka, a že Tribunál mohl vykonat svůj soudní přezkum napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž se týká uvedených dokumentů. Proto pokud jde o tyto dokumenty, Komise splnila povinnost uvést odůvodnění, kterou článek 296 SFEU ukládá unijním orgánům.

205 Ze všech závěrů uvedených v bodech 187, 194, 198, 203 a 204 výše vyplývá, že je třeba druhému žalobnímu důvodu částečně vyhovět.

206 Ze závěrů uvedených v bodech 87, 126, 175 a 205 výše vyplývá, že žaloba je částečně opodstatněná, a proto musí být napadené rozhodnutí zrušeno zaprvé v rozsahu, v němž implicitně odepírá přístup k jiným dokumentům předaným spolupracovníkovi veřejného ochránce práv, a zadruhé v rozsahu, v němž výslovně odepírá přístup k dokumentům ze spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011 uvedeným v bodech 106, 134, 190 a 196 výše.

K nákladům řízení

207 Podle čl. 87 odst. 3 prvního pododstavce jednacího řádu může Tribunál rozdělit náklady mezi účastníky řízení nebo rozhodnout, že každý z nich ponese vlastní náklady, pokud každý účastník měl ve věci částečně úspěch i neúspěch.

208 Za okolností projednávané věci, s ohledem na skutečnost, že Komise byla neúspěšná ve většině svých návrhů, bude projednávaný případ spravedlivě posouzen, pokud Komise ponese vlastní náklady řízení a uloží se jí rovněž náhrada osmi desetin nákladů řízení vzniklých žalobkyni.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (čtvrtý senát)

rozhodl takto:

1) Rozhodnutí Evropské komise ze dne 29. dubna 2010 se zrušuje v rozsahu, v němž implicitně odepírá přístup k jiným dokumentům, které předala evropskému veřejnému ochránci práv, než těm, které posledně uvedený označil ve spisech 1 až 4 spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011.

2) Rozhodnutí Komise ze dne 29. dubna se zrušuje rovněž v rozsahu, v němž výslovně nebo implicitně odepírá přístup k dokumentům ze spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011 uvedeným v bodech 106, 134, 194 a 196 tohoto rozsudku.

3) Ve zbývající části se žaloba zamítá.

4) Komise ponese vlastní náklady, jakož i osm desetin nákladů vynaložených Internationaler Hilfsfonds eV.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 22. května 2012.

Podpisy.

Obsah

Skutkový základ sporu 1

Řízení 5

Návrhová žádání účastníků řízení 5

K přípustnosti obsahu dopisů žalobkyně došlých kanceláři Tribunálu dne 29. července 2010 a 11. července 2011 6

K věci samé 6

Úvodní poznámky 7

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu ve své podstatě ze zjevně nesprávného posouzení při určování předmětu původní žádosti, a v důsledku toho z porušení povinnosti Komise provést úplný přezkum uvedené žádosti 8

K předmětu původní žádosti 8

K legalitě skutečnosti, že Komise nerozhodla o žádosti o neomezený přístup k jiným dokumentům předaným spolupracovníkovi veřejného ochránce práv 10

Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení ustanovení čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 a ke čtvrtému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení ustanovení čl. 4 odst. 3 druhého pododstavce téhož nařízení 12

Úvodní poznámky 12

Třetí žalobní důvod, vycházející z porušení ustanovení čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 13

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení ustanovení čl. 4 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 1049/2001 17

– Hlavní úvahy 18

– Doplňující úvahy 20

Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění 23

Dokumenty, o nichž Komise nerozhodla, protože vzhledem k tomu, že nebyly předmětem potvrzující žádosti ve smyslu článku 8 nařízení č. 1049/2001, nespadaly do rozsahu žádosti o přístup 24

Dokumenty, o nichž Komise nerozhodla, protože vzhledem k tomu, že se netýkají smlouvy LIEN 97-2011, nespadaly do rozsahu žádosti o přístup 25

– Dokumenty, jejichž obsah údajně vůbec nespadá do rozsahu žádosti o přístup 25

– Dokumenty, jejichž obsah údajně částečně nespadá do rozsahu žádosti o přístup 26

Dokumenty, k nimž Komise odepřela žalobkyni přístup z toho důvodu, že se na ně vztahovaly výjimky uvedené v článku 4 nařízení č. 1049/2001 27

K nákladům řízení 28